ufo-nyt

SUFOI ©

45. årg. 2003 1. kvartal Nr. 1

Bortført af ufoer

Astronauten og ufoerne

Tiltrækkes ufoer af atomanlæg?

Area 51 beskyttes af præsidenten

En virkelig nærkontakt med en ufo

Forsiden:
Raketten Aggregat-4 – senere kaldet V2 (Vergeltungswaffe 2) – ligner en rigtig Tin-Tin raket, men havde dog en sprængladning på 1 ton. Den 14 meter lange raket kunne på knapt 5 min. tilbagelægge en strækning på 190 km. Flyvehastigheden var 4.824 km/t og maksimumhøjden 84,5 km. Drivmidlet var en blanding af alkohol og ilt.
Læs mere om V2 og raketmuseet i Peenemünde i artiklen "Historisk tur til raketmuseum".
(Foto: Kim Møller Hansen)

Indhold

Skandinavisk UFO Information

SUFOI
Postboks 6, DK-2820 Gentofte
giro 9 11 77 25
Prøvenumre, information og observationer tlf. 70 20 11 22

Elektronisk post til SUFOI:
Du kan kontakte flere af SUFOI's repræsentantskabsmedlemmer på vores hjemmeside: *www.ufo.dk*
E-mail: info@sufoi.dk

SUFOIs formål og ledelse:
Se side 3

Ansvarshavende redaktør:
Kim Møller Hansen
e-mail:
kim_moeller_hansen@gyldendal.dk

Redaktionel medarbejder:
Ole Henningsen
e-mail: *oleh@post1.tele.dk*

Tegnere tilknyttet UFO-Nyt:
Henrik Klinge Pedersen, Bo Møller Hansen, Dezsö Sternoczky og Hunt Emerson.

Produktion:
Sats og tryk: Glumsø Bogtrykkeri A/S - 57 64 60 85

Distribution:
Avispostkontoret, København V.

Annoncer:
Redaktionen modtager gerne reproklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

Artikler:
Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

Deadlines:
Den 2. april for stof til nr. 2, som udkommer medio maj. Den 2. juli for stof til nr. 3, som udkommer medio august. Den 2. oktober for stof til nr. 4, som udkommer medio november.

Abonnement:
UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider. Abonnementsprisen for 2003 er kr. 262,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.

UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 70,00 (i alt kr. 332,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland, Færøerne og alle øvrige lande.
Ønsker man at sikre sig mod fremtidige prisstigninger, kan vi tilbyde et 5 års abonnement (2003-2007 incl.) for kr. 1.310,00. Med kuvertservice bliver prisen kr. 1.660,00.

Adresseændringer:
Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOI's medlemsarkiv:
Jan Hansen, Posekærvej 42, 6200 Åbenrå.

UFO-Nyt udgives af Skandinavisk UFO Information (SUFOI) ○ Postboks 6 2820 Gentofte ○ tlf. 70 20 11 22
SUFOI reg. nr. 3148/3149 ○ ISSN 0049-4976

Skandinavisk UFO Information
SUFOI
Postboks 6, 2820 Gentofte

Formål
1) SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til forståelsen af ufofænomenerne ved indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observationsberetninger, forsøgsresultater, bøger m.m.), samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

2) Det er SUFOI's opfattelse, at kildematerialet udgør et vigtigt grundlag for undersøgelser og oplysningsarbejde ud fra en seriøs og kritisk synsvinkel.

3) Ved et ufofænomen forstår vi en beretning om et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt fænomen.

4) Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

SUFOI ledes af repræsentantskabet.

Formand
Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted. E-mail: *kim_moeller_hansen@gyldendal.dk*

Områdeansvarlige

Rapportarbejde
Flemming Poulsen (SUFOI's Oplysning), Lufthavnsvej 144, Beldringe, 5270 Odense N. 65 95 40 77.

Udgivelser
Kim Møller Hansen

Informationsarbejde
Peter Nørgaard, Lyngbygade 86, st.tv., 8600 Silkeborg. 86 82 64 02.

Hjemmeside
Flemming O. Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 86 22 53 24.

Øvrige repræsentantskab

Per Andersen (regnskabsafdeling), Jyllingevej 111, 2720 Vanløse. 38 71 96 64.
Jørgen Bengtvig (arkivar), Galgebakken Skrænt 3-15A, 2620 Albertslund. 43 64 44 69.
Torben Birkeholm, Aadalsvej 16, 9210 Aalborg SØ. 98 14 70 97.
Jan Hansen (ekspedition), Posekærvej 42, 6200 Aabenraa.
Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 54 94 11 69.
Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1., 1150 København K.
Asle Nielsen (SUFOI's Oplysning), Asgaardsvej 1, 8700 Horsens. 40 72 11 17.
Bo Nielsen, Kunnerupvej 21, Kolt, 8361 Hasselager. 86 28 31 91.
Susanne Skovlund, Kærhøjgårdsvej 2, 3540 Lynge. 48 18 94 49.
Lars Thomas (konsulent), Ægirsgade 49, 3.th., 2200 København N. 35 83 84 81.

Aktiviteter i foråret

TEKST & FOTOS: KIM MØLLER HANSEN

Velkommen til gamle og nye læsere! Med dette nummer tager vi hul på UFO-Nyts 45. årgang!

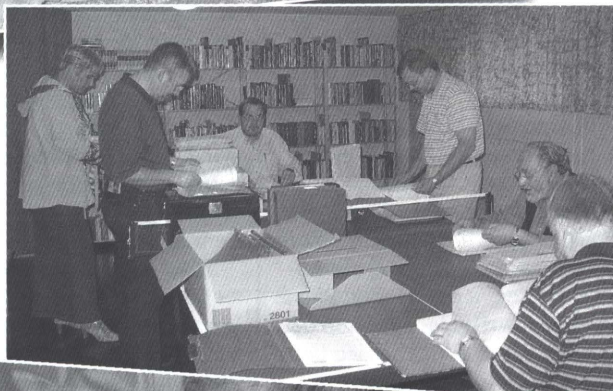
I løbet af foråret vil vores hjemmeside www.ufo.dk bliver udvidet med en spændende og ret opsigtsvækkende sektion, ligesom to bogudgivelser vil se dagens lys. Men dette kan vi først afsløre mere om i næste nummer.

Storfilmen "Nærkontakt af Tredje Grad" kan fejre 25 års jubilæum og vises ved en række forpremierer landet over med deltagelse fra SUFOI. Det hele begynder den 25. april i Imperial i København. Inden da, kan SUFOI's lokalgruppe i København præsentere to meget spændende foredrag:

Den 6. marts giver astrofysikeren Michael Linden-Vørnle svar på spørgsmålet "Kan vi rejse til stjernerne?". Og den 10. april sætter Lars Bugge fokus på konspirationsteorier – altså teorier om store sammensværgelser. Læs mere om foredragene på bladets bagside. Rigtig god fornøjelse med læsningen af dette nummer af UFO-Nyt! ❑

Ved repræsentantskabsmødet den 29. september 2002 var Per Andersen (i midten) og hustruen Inge vært ved en dejlig middag i hjemmet i Vanløse. Per kunne ved denne lejlighed fejre 25 års jubilæum i SUFOI's repræsentantskab. Til højre for Per ses Jørgen Bengtvig og Torben Birkeholm.

Ved repræsentantskabsmødet i sept. 2002 blev SUFOI's rapportarkiv gennemgået og klargjort til at indgå i verdens største ufo-arkiv "Arkivet för UFO-forskning" (AFU), som ligger i Norrköping i Sverige.

Ole Henningsen studerer en fotosag i SUFOI's rapportarkiv.

Observationer

Danske rapporter

AF OLE HENNINGSEN

Nordsjælland, august 2000

"Det er i nærheden af midnat en aften i august 2000," fortæller TB fra Ålsgårde i Nordsjælland. "Vi bor på landet, og her er meget mørkt om aftenen, idet vi heller ikke har gadebelysning.

Vores gæster skal til at køre hjem, og vi står ude i haven og pludselig siger en af gæsterne, at der er en stjerne, som flyver over den nordlige himmel. Vi ser op alle 6 og kan se, ikke kun 1 stjerne, men hele 3 lysende 'stjerner', som markerer en trekant og flyver lige hurtigt.

Det som er meget underligt er, at der er helt sort imellem disse 3 lysende 'stjerner'. Man kan ikke se nogen stjerner igennem denne trekant, og efter denne kommer der en mindre lysende 'stjerne', som nærmest zigzagger efter denne flyvende trekant.

Man kan intet høre, og det er ikke til at sige, hvor højt der er op til denne, men vi mener alle, at det var på højde med et passagerfly. Dog er det ikke til at sige, idet afstanden mellem de 3 lysende punkter virkede meget stor. Trekanten forsvandt i samme hastighed, mod øst.

Vi har tænkt på, om det har været satellitter, men det, at der var sort og ikke kunne ses noget af nattehimlen imellem de 3 punkter, og markeringen fra det ene punkt til det andet var så tydeligt og størrelsen var så stor, at det umuligt kunne være et militærfly. Ja, hvad kan det så have været? I øvrigt har jeg hørt, at der er nogle i Nygård, der observerede dette samme aften."

2670 Greve, 27. august 2000

"Min familie og jeg er lige flyttet i rækkehus i Greve. Vi har ikke før boet i hus, og jeg nyder derfor at kunne betragte nattehimlen, inden jeg går i seng. Jeg kigger efter satellitter og stjerneskud. I går var ingen undtagelse. Jeg gik ud for at få min 'godnatsmøg', inden jeg gik i seng. Jeg står altid, og kigger lodret op i luften, og ligesom jeg skulle til at sænke hovedet, kom der 5 et eller andet susende over tagryggen på mit hustag. De 5 tingester fløj i formation med 2 forrest og 3 tæt efter dem. De to forreste 'gyngede' svagt til siden, imens de fløj. De fløj helt lydløst og alligevel utroligt hurtigt. De virkede runde og flade, og deres farve var som et mat lys, der fortonede sig ud i et mørkt omrids/kontur af ufoet. Det hele var desværre overstået på ca. 5 sekunder. Jeg vil give min højre arm for at få lov til at opleve det igen."

København Ø, den 6. januar 2003

"Jeg kom gående ad Bolandsvej i vestlig retning, da jeg på himlen i sydvestlig retning observerede et stort, lysende, stillestående objekt," fortæller DMN, der bor i København Ø.

"Klokken var 16.09, og jeg troede først, det var Månen, men så så jeg Månen omtrent 45 grader i sydlig retning. Objektet fremstod ca. en halv gange større end månen.

Formen var det mest opsigtsvækkende og som intet himmelfænomen: Nærmest som en dråbeform på hovedet, hvor hhv. den spidse og den runde ende er flade. Den varme, hvide farve udfyldte imidlertid ikke hele formen, men var mest udtalt i yderkanten af fænomenet og aftog så indadtil for inderst at forsvinde (dvs. blive helt sort). Dette mørke center i objektet dannede en vertikal linse dog med 'bløde' ender frem for spidse.

Efter at have observeret objektet i omtrent et minuts tid skyndte jeg mig ind efter min kæreste. Da han cirka et minut efter skulle se 'mit syn', var det desværre væk! Dermed fik jeg ikke set, hvor det blev af. Men vi vil meget gerne vide, hvorvidt andre har observeret samme objekt."

Vi kan fra SUFOI's side tilføje, at der ikke er indrapporteret andre observationer det pågældende tidspunkt.

❑

Hvis man så lys på himlen

Flyvertaktisk Kommando meddeler, at der den 6. november 2002 som led i en øvelse blev kastet et faldskærmsblus fra en redningshelikopter i Kattegat ud for Ålborg Fjord. Blusset blev kastet fra en højde på cirka en kilometer og brændte med et kraftigt, hvidt lys i cirka fire minutter.

Flyvevåbnets Redningstjeneste sendte også en helikopter ud onsdag den 20. november for at pejle sig frem til en elektronisk støjkilde. Ved Hirtshals sporede besætningen signalet i retning mod et skib ud for kysten. Inden støjkilden blev endeligt lokaliseret, stoppede støjen af sig selv.

En redningshelikopter var ligeledes sendt på vingerne onsdag den 6. november over Københavns-området, hvor der var rapporteret om elektronisk støj fra en ukendt sender. Støjsenderen blev imidlertid slukket samtidig med, at helikopteren gik i luften.

❑

Når du ser en ufo

Har du set eller filmet noget mystisk på himlen, så kontakt SUFOI på adressen:

SUFOI, Postboks 6,
2820 Gentofte

- eller udfyld indberetningsskemaet på vores hjemmeside: **www.ufo.dk.**

Så lysende fænomen i sommeren 1978 - mangler nu andre observatører at tale med!

"Jeg var på vej hjem for at spise hen under aften. Jeg havde lige passeret indkørslen til Kaløvig bådelaug på Djursland, da jeg længere fremme så en række biler, der var standset henne ved Åstrupgård i nærheden af Studstrupværket nord for Århus. Min første indskydelse var, 'at der måtte være sket en ulykke', og jeg forlod min bil for at gå der hen."

Sådan indledes en interessant henvendelse om en observation, SUFOI modtog for nylig fra en 43-årig mand fra Århus. Observatøren fortsætter sin beretning:

"Efterhånden som jeg nærmede mig rækken af biler, kunne jeg se, at nogle mennesker havde samlet sig ved den første bil, som i øvrigt var en gul Audi-100. Ejeren af bilen, som på det tidspunkt boede i Stupstrup, stoppede mig med en bemærkning om, 'at det ikke var så smart at gå længere frem'.

Jeg må indrømme, at jeg stoppede brat op, for et øjeblik efter igen at gå hen imod det meget lysende objekt, der i en form af en kugle eller en ring, svævede ca. en halv meter over jorden. Det var et fantastisk flot syn.

Jeg nåede aldrig derhen, idet ejeren af Audi´en greb fast i mig og trak mig tilbage. Kuglen eller ringen var der nogle minutter, for derefter at blive mindre og til sidst forsvinde i sig selv.

Der var i alt 6 – 7 andre personer til stede. Hvis der er nogle af de andre tilstedeværende vidner, som læser denne beretning, bedes de venligst kontakte mig via Skandinavisk UFO Information, da jeg synes, at jeg mangler nogle at tale med eller skrive sammen med om den kæmpeoplevelse, det var for mig.

Og så var jeg i øvrigt den 18-årige unge mand i den kongeblå Volvo Amazone," slutter observatøren sin beretning til SUFOI.

SUFOI hører meget gerne fra læsere, der kan bidrage med yderligere oplysninger eller på anden måde har kendskab til denne specielle oplevelse fra en sommeraften i 1978 – eller 1979. Kontakt kan ske til SUFOI via adressen: www.ufo.dk

Tiltrækkes ufoer af atomanlæg?

I adskillige tilfælde er der rapporteret ufoer over atomkraftværker, nukleare forskningsinstitutioner og nukleare våbendepoter i bunkers på militærbaser [1]. En stor del af observationerne er gjort ved højtklassificerede forsknings- og produktionsfaciliteter, som fx Los Alamos National Laboratory i New Mexico, Old Ridge National Laboratory i Tennessee, Hanford Site i Washington og Savannah River Site i South Carolina. Mange af rapporterne kommer fra meget erfarne videnskabsmænd og militærpersoner, som er godkendt til at arbejde med top-hemmeligt materiale.

AF DONALD A. JOHNSON

Ifølge en veldokumenteret serie af hændelser fra efteråret 1975 besøgte nattelys og "mystiske helikoptere" et bredt udsnit af amerikanske militærbaser og missilområder langs USA's nordlige grænse. Mellem den 27. oktober og den 10. november kom der rapporter om ufoer fra nukleare våbenområder som Loring AFB i det nordlige Maine, Wurtsmith AFB i Michigan, Grand Forks AFB og Minot AFB i North Dakota og Malmstrom AFB i Montana.

Der blev sendt F-106 jagere på vingerne fra Malmstrom nær Great Falls i forsøget på spore de ufoer, som dukkede op over missilområderne ved Moore, Harlowton, Lewistown og mange andre militære installationer i nærheden af Malmstrom AFB [2].

En lignende bølge fandt sted i december 1948, Los Alamos; december 1950, Oak Ridge; juli 1952, Hanford, Savannah River og Los Alamos; august 1965, F.E. Warren AFB i Wyoming; marts 1967, Minot AFB, Malmstrom AFB og Los Alamos; august 1968, Ellsworth AFB i South Dakota; august 1980, Warren AFB og Sandia National Laboratoriums og Kirtland AFB i New Mexico; december 1980, RAF Bentwaters i Suffolk, England; og oktober 1991, Tjernobyl atomkraftværket i Ukraine og en missilbase nær Arkhangelsk i Rusland.

Disse rapporter får en til at tænke på, om intelligenserne bag ufoerne er særligt interesserede i atomvåben og atomenergi. Det, der i rapporterne tyder på, at der er en direkte forbindelse, er, at lysstråler eller energifelter bliver fokuseret på det nukleare materiale [3]. Adskillige uafhængige beretninger omtaler lysstråler, som bliver sendt direkte fra ufoen og ned på missilsiloer og de bunkers, som indeholder nukleart materiale. Måske trænger strålerne gennem murene [4,5]. Der er også dukket ubekræftede rygter op om, at våbnenes indstillinger er blevet ændret, hvis de ikke ligefrem er blevet gjort ubrugelige [6,7].

Nogle forskere mener, at ufoernes besætninger er meget interesserede i sikkerheden på de nukleare installationer og spredningen af atomvåben og holder derfor øje med disse steder. Den 26. april 1986, da Tjernobyl atomkraftværket brød sammen, blev der set en messingfarvet ildkugle mindre end 300 m fra den forulykkede reaktor 4 omkring tre timer efter den første eksplosion. To klare, røde lys blev fra ufoen rettet direkte mod reaktoren. Ufoen svævede i området i omkring tre minutter, så forsvandt lysstrålerne, og ufoen fløj langsomt mod nordvest. Den stråling, der blev målt, lige før ufoen dukkede op, var på 3.000 millirøntgen/time, mens strålingen efter blev målt til 800 millirøntgen/time. Ufoen havde tilsyneladende fået strålingsniveauet bragt ned [8].

Er der nogen statistiske data, som peger i retning af en stor interesse for nukleare områder? I et forsøg på at afdække dette, har jeg gennemgået alle ufo-bølger fra tiden efter Anden Verdenskrig. Den viste tabel er hentet fra UFOCAT 2002 databasen. Det drejer sig om observationer fra USA (se tabellen side 8).

Jeg sammenligner observationer fra 164 amter med nukleare installationer med 164 amter, som ikke har disse anlæg. De nukleare installationer er steder, hvor der enten opbevares eller fremstilles nukleart materiale inklusive militære baser med atomvåben, og steder hvor man arbejder med nukleart materiale enten kommercielt eller i forskningsøjemed.

En nuklear installation kan være et lille atomkraftværk som Vermont Yankee Nuclear Power Station i Vernon, Vermont. Det kan også være en nuklear produktionsvirksomhed som firmaet Rocky Flats i Jefferson County, Colorado. Eller en atomvåbenbase som Bangor Naval Submarine Base i Silverdale, Washington.

Amterne i kontrolgruppen blev valgt ud fra, at antallet af indbyggere gerne skulle være det samme i de to grupper og fra samme område. Amter, hvor der engang havde været nukleare installationer, blev udelukket fra kontrolgruppen.

Resultatet af min undersøgelse tyder på, at der er en væsentlig sammenhæng mellem nukleare installationer og antallet af både ufo-observationer og nærobservationer (CE). Sammenhængen synes at være stærkere i amter med lave indbyggertal, så resultatet er yderligere inddelt i fem kategorier afhængig af indbyggerantallet.

Det er:

a) amter med flere end 500.000 indbyggere
b) amter med mellem 225.000 og 500.000 indbyggere
c) amter med mellem 101.000 og 225.000 indbyggere
d) amter med mellem 50.000 og 101.000 indbyggere
e) amter med færre end 50.000 indbyggere

For amter med mellem 50.000 og 101.000 indbyggere topper antallet af ufo-rapporter med 37,03 pr. 100.000 indbyggere for de amter, hvor der er nukleare installationer, hvilket er 2,61 gange højere end for amter uden nukleare installationer.

Savannah River atomkraftanlægget.

Donald A. Johnson vedligeholder Center for UFO Studies' UFOCAT database. Han har tidligere været medlem af CUFOS' ledelse. Han bor i New Hampshire.

Totalt er antallet af ufo-observationer 13,84 for amter med nukleare installationer og 9,59 for amter uden.

For rapporter om nærobservationer er antallet 2,58 pr. 100.000 indbyggere for amter med nukleare installationer mod 1,79 for amter uden. 92 af amterne med nukleare installationer er formodede ufo-"hotspots" med fire eller flere nærobservationer, mens kun 70 af amterne uden nukleare installationer kan betegnes som ufo-hotspots.

Svaret på spørgsmålet "om ufoer tiltrækkes af nukleare installationer?" er altså "ja". Der er en overvægt på 3.051 ufo-rapporter fra amter med nukleare installationer i forhold til amter uden. Angående nærobservationer er der en overvægt på 568.

I en tidligere undersøgelse, hvor der også blev brugt data fra amterne, blev det konstateret, at uddannelse havde forbindelse med ufo-rapporter. Fra de amter, hvor en stor del af indbyggerne havde studentereksamen, kom der flere ufo-rapporter [9]. Så det er vigtigt at kontrollere indbyggernes uddannelsesniveau i amter med nukleare installationer og amter uden.

Fra den amerikanske folketælling i 1960 (valgt da de fleste hændelser fandt sted for mange år siden), ved vi, at middeltallet af voksne (personer over 25 år) med studentereksamen i de 164 amter med nukleare installationer var 43,7%. Til sammenligning var der 38,9% i amter uden nukleare installationer.

Det er almindelig kendt, at nukleare faciliteter beskæftiger veluddannede ansatte, og det kan være grunden til den lille forskel i uddannelse mellem de to grupper. Om den lille forskel kan forklare overvægten af ufo-rapporter, er dog tvivlsomt.

Så vi står med lidt af et problem. Der kommer flere ufo-rapporter fra egnene omkring nukleare installationer. Antager man, at ufoer er styret af intelligente væsener, bør vi være opmærksomme, da de intelligente væseners bevæggrunde er ukendte.

Det ligger helt fast, at ufoer gennem mange år er dukket op over højtklassificerede nukleare faciliteter. Det ligger også fast, at hændelserne den 11. september 2001 har gjort os opmærksom på, hvor sårbare nukleare installationer er over for terroristangreb. Det betyder, at de nationale sikkerhedstjenester bør rette deres opmærksomhed mod netop problemet med, at ufoer trænger ind i luftrummet over nukleare installationer.

Uanset, hvilke motiver ufoernes besætninger har, ville jeg rette min opmærksomhed mod dem, hvis jeg var direktør for Homeland Security. ❑

Kilde:

IUR, Summer 2002/*-for*

Noter:

1. *UFOCAT 2002* databasen indeholder 289 rapporter med felter kodet som "missil" eller "nukleare" faciliteter. Disse rapporter strækker sig helt fra marts 1944 (observation ved Yakima, Washington, ikke langt fra fabrikken i Hanford, som under Anden Verdenskrig producerede plutonium) til oktober 2001 (en observation ved et atomkraftværk i Kent, England). Mindst 52 af disse rapporter er nærobservationer.

2. Citizens Against UFO Secrecy, *Documents Describing UFO/ Helicopter Overflights of U.S.A.F. Bases I 1975*. Evanston, ill.: Center for UFO Studies, 1976.

3. Loqueffret, Brittany, France, February 1961. Pierre Gestin i *Phénomènes Spatiaux*, juli 1973, side 26.

4. Dugway Proving Grounds, Utah, 25. april 1950, Loren Gross, *UFOs, a History 1950: april-juli*. Fremont Californien: The Author, 1982, side 34.

5. RAF Bentwaters, 27. December 1980. Richard H. Hall, *The UFO Evidence Volume II: A Thirty-year Report*. Lanham, Md.: Scarecrow Press, 2001, siderne 99-108.

6. Minot AFB, 5. marts 1967. Donald E. Keyhoe, *Aliens from Space: The Real Story of Unidentified Flying Objects*. Garden City, N.Y.: Doubleday 1973, siderne 10-11.

7. Malmstrom AFB, 16. marts 1967. Hall, side 333.

8. Paul Stonewell, *The Sovjet UFO Files*. New York, Quadrillion Publishing 1998, siderne 68-69.

9. David R. Saunders, "Some New Lines for UFO Research", i *MUFON '72 Conference Procedings*. Quincy, Ill., Midwest UFO Network, 1972, siderne 130-145.

Forekommer der flere ufo-rapporter ved nukleare installationer?

En sammenligning mellem amter i USA med nukleare installationer med samme antal amter uden sådanne installationer i samme regioner og med samme indbyggerantal.

Total

	Antal	Antal Indbyggere	ufo-rapporter	CE-rapporter	ufoer/ 100.000	CE/ 100.000
Sager	164 med nuklear	61.368.144	8.495	1.584	13,84	2,58
Kontrol	164 uden nuklear	56.771.476	5.444	1.016	9,59	1,79
Amter med/amter uden					**1,44**	**1,44**

a) Amter med flere end 500.000 indbyggere

	Antal	Antal Indbyggere	ufo-rapporter	CE-rapporter	ufoer/ 100.000	CE/ 100.000
Sager	33 med nuklear	43.341.055	4.939	832	11,40	1,92
Kontrol	33 uden nuklear	38.383.010	3.245	560	8,45	1,46
Amter med/amter uden					**1,35**	**1,32**

b) Amter med mellem 250.001 og 500.000 indbyggere

	Antal	Antal Indbyggere	ufo-rapporter	CE-rapporter	ufoer/ 100.000	CE/ 100.000
Sager	31 med nuklear	10.918.990	1.700	343	15,57	3,14
Kontrol	31 uden nuklear	11.144.549	1.280	241	11,49	2,16
Amter med/amter uden					**1,36**	**1,45**

c) Amter med mellem 101.001 og 250.000 indbyggere

	Antal	Antal Indbyggere	ufo-rapporter	CE-rapporter	ufoer/ 100.000	CE/ 100.000
Sager	25 med nuklear	3.519.679	638	136	18,13	3,86
Kontrol	25 uden nuklear	3.649.492	421	95	11,54	2,60
Amter med/amter uden					**1,57**	**1,48**

d) Amter med mellem 50.001 og 101.000 indbyggere

	Antal	Antal Indbyggere	ufo-rapporter	CE-rapporter	ufoer/ 100.000	CE/ 100.000
Sager	34 med nuklear	2.494.943	924	209	37,03	8,38
Kontrol	34 uden nuklear	2.499.389	355	82	14,20	3,28
Amter med/amter uden					**2,61**	**2,55**

e) Amter med færre end 50.000 indbyggere

	Antal	Antal Indbyggere	ufo-rapporter	CE-rapporter	ufoer/ 100.000	CE/ 100.000
Sager	42 med nuklear	1.093.477	294	64	26,89	5,85
Kontrol	42 uden nuklear	1.095.036	143	38	13,06	3,47
Amter med/amter uden					**2,06**	**1,69**

En virkelig nærkontakt med en ufo

Det er ikke særlig tit, at en bil faktisk bliver ramt af en ufo, men det skete tilsyneladende i november 1998. En kvinde var ude at køre i staten Michigan i USA, da hun så et lys på himlen. Et øjeblik efter ramte det hendes bil og efterlod en underlig substans på bilen.

AF PER ANDERSEN

Det var den 27. november 1998. En kvinde på 70, kaldet HS, var ude at køre tæt ved Mount Clemens, en forstad til Detroit i Michigan. Hun kørte på en bivej med meget åben land omkring sig. Det var mørkt, og klokken var mellem kl. 19 og 19.30. Hun var alene i sin røde Ford Escort stationcar fra 1992. Vejret var forholdsvist klart med enkelte, højtliggende skyer. Der var ikke andre biler på vejen.

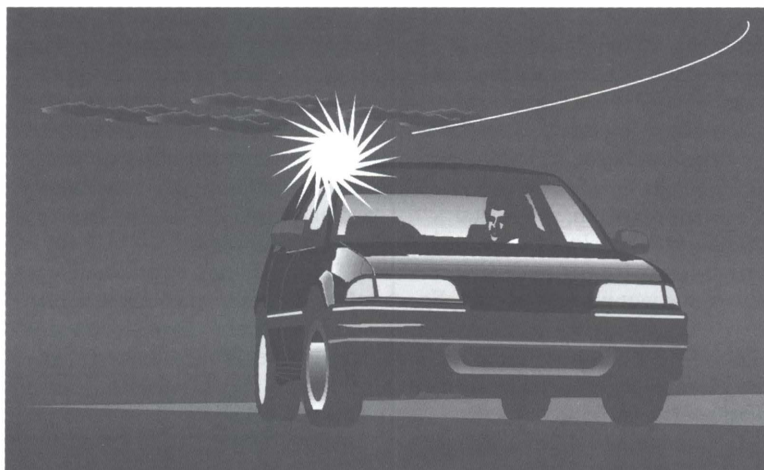
Pludselig – uden nogen form for advarsel – kom der et objekt til syne på hendes højre side. Det var på størrelse med en fodbold og kom hastigt imod hende. Det bevægede sig nedad i en vinkel på 45 grader mod jorden. Objektet lyste klart og havde en form for stråler i kanten.

HS blev naturligvis bange og bekymret, men hun nåede ikke at reagere, inden objektet ramte hendes bil lige over højre side af forruden ved tagsammenføjningen.

Da fænomenet ramte bilen, kom der en lav lyd, men bilens bevægelse blev ikke berørt af sammenstødet. HS bemærkede ikke, hvordan objektet forsvandt, men var lettet over, at det hele var forbi. Hun kørte derefter hjem.

Hjemme undersøgte HS bilen. Der var ikke nogen bule eller ridser på bilen i højre side, hvor fænomenet havde ramt. Men lige over forruden i højre side var der afsat noget substans samme sted, som fænomenet havde ramt. Det var en usammenhængende streg på 25-30 cm.

I første omgang gjorde HS ikke mere ved sagen. Hun mente ikke, at der var basis for en forsikringssag – eller også var hun ikke meget for at fortælle historien til forsikringsselskabet. Hun fortalte heller ikke andre om hændelsen før lang tid efter. Der gik omkring et år, inden HS kontaktede en ufo-undersøger fra MUFON (Mutual UFO Network), hvorefter undersøgelsen af sagen gik i gang.

(Tegning: Henrik Klinge Pedersen)

Det efterladte

På trods af, at der var gået et år og en vinter med regn og blæst, var der stadig noget materiale på bilen. Der blev taget en prøve af det, som blev sendt til kemikeren Phyllis Budinger. Der var dog så lidt af materialet, at der var grænser for, hvor mange undersøgelser der kunne foretages.

Det blev ligeledes undersøgt, hvad bilens maling bestod af, så det var muligt at afgøre, hvilke stoffer der faktisk kunne stamme fra det ukendte materiale. Blandt andet blev der fundet epoxy i materialet, men det stammede formodentligt fra bilens maling.

I materialet blev der fundet kaolin (et aluminiumsilikat), en metaloxid og et celluloidlignende materiale. Alle disse syntes ikke at komme fra bilens lak, men i stedet fra det ukendte materiale. Sidstnævnte celluloidlignende stof var af en type, der kunne komme fra organisk materiale, fx vegetation. Silikatet kunne komme fra naturligt materiale såsom jord eller snavs.

Yderligere analyser viste, at det efterladte materiale næppe havde været varmt, og det var dermed ikke særlig sandsynligt, at selve objektet havde været varmt. Dette synes dermed at udelukke sådan noget som fyrværkeri, der netop ville have efterladt varmt materiale på bilen.

Spekulationer

Således står sagen efter analyser fra MUFON og CUFOS (Center for UFO Studies) – betegnet som mystisk og uopklaret. Baseret på analyser af det materiale, der blev fundet på bilen, kunne det dreje sig om naturligt materiale fra planter og jord. Det er derfor undersøgernes antagelse, at det kunne være afsat af ufoet, efter det havde været landet et eller andet sted, om end det er rene spekulationer.

Det er bemærket ovenfor, at det ikke kunne have været fyrværkeri, og desuden menes HS at have god erfaring med fyrværkeri, så det ville hun have genkendt. På samme måde udelukker man fænomener som meteoritter, der ikke ville lyse i den nærhed af jorden – hvis det virkelig havde været et så usandsynligt sammentræf.

Et kuglelyn var en mulig teori, men eftersom vejret ikke var skyet eller regnfuldt, mener man også, at dette kan udelukkes. Det kunne måske være en genstand kastet mod bilen, men dette stemmer ikke med observationens øvrige detaljer.

▶

Observationer

Derfor står sagen tilbage som et af de mere mystiske tilfælde i nyere tid, hvor et ufo både er blevet set, og hvor det har efterladt fysisk materiale på den bil, som det ramte. Den bliver endog af efterforskerne sat ind i sammenhæng med eksklusive amerikanske tilfælde med ufoer og biler.

For få spekulationer?

Eller er det nu også et af de mere mystiske tilfælde i nyere tid?

I virkeligheden er sagen slet ikke så tilforladelig, som den umiddelbart ser ud til at være. Og det er egentligt lidt beskæmmende at se, at der stadig i såkaldt seriøse ufokredse bliver begået de samme klassiske misforståelser, som der nu er blevet begået igennem 50 år.

Alene ønsket om, at der skal være ukendte objekter på spil, må være baggrunden for, at der ikke bliver foretaget nogen tilstrækkelig åben undersøgelse af en sådan sag. Ellers kan jeg ikke forklare, hvordan helt oplagte muligheder overses eller undgås.

Lad os starte med det basale: En stor del af denne sag hviler på forholdet, at det observerede fænomen afsatte et spormateriale på bilen. Men hvad er beviserne for, at materialet stammede fra lyset? Faktisk ingen – der er stort set intet, der støtter antagelsen om, at det fundne materiale på bilen har noget som helst at gøre med det observerede fænomen!

Det er en af ufo-sagens mest udbredte misforståelser: To uafhængige hændelser bliver koblet sammen, og dermed bliver hele sagen meget mere mystisk. Der er masser af eksempler på dette – også fra Danmark. Et af dem er den såkaldte Stensved-sag.

Stensved-sagen

En herre i Stensved var i november 1994 lige gået i seng, da han kastede et blik ud af vinduet. Der så han et projektørlys i en frugtplantage eller bagved den. Han anslog afstanden til 100-200 meter – det undrede ham, da der ikke boede nogen i den retning. Ca. 10 min. senere så han en skikkelse løbe forbi haven 5 meter fra vinduet. Skikkelsen havde, hvad han beskrev som en mørk "fantomdragt" på. Igen blev observatøren forundret, men han lagde sig dog til at sove.

Næste nat skete der igen noget. Først hørte han en lyd, som om noget skrabede imod taget, og da han trak gardinet fra, så han en meget skarp lysstråle nede på terrasseflisерne umiddelbart foran vinduet. Strålen var rund og ca. en meter i diameter og blændende skarp. Efter 4-5 sekunder blev lyset svagere og forsvandt. Næste morgen opdagede observatøren to sorte striber ned ad taget. Han mente ikke, at striberne havde været der før – og taget var i øvrigt få år gammelt og ellers helt frit for grønalger.

Der blev taget prøver af taget. Analyserne pegede i retning af, at der var tale om biologisk materiale, sandsynligvis en kortvarig opblomstring af sporer på taget. Sporene kunne være kommet efter, at regnen havde skyllet nogle fugleklatter ned ad taget. Dette materiale var det eneste håndfaste ved observationen, og analyserne gav altså et forslag til forklaring af dette.

De øvrige elementer kunne også tolkes som dele af en mystisk hændelse – eller som flere uafhængige dele, hvilket er mere sandsynligt.

Alternativet

Bilsagen fra Michigan har de samme elementer. Kvinden oplever, hvordan noget flyver imod bilen, og hun mener, at bilen bliver ramt (eller er det en efterrationalisering, efter hun fandt stoffet på bilen?). Hun indrømmer selv, at hun blev meget forskrækket, og det er ikke sandsynligt, at hun kan huske lige præcist, hvor fænomenet skulle have ramt bilen (hvis det ramte bilen). Man skal desuden erindre, at hun er 70 år gammel. Da hun kom hjem, undersøgte hun bilen og fandt et efterladenskab i det generelle område, hvor hun mener, fænomenet ramte bilen. Hendes konklusion er så, at substansen på bilen naturligvis må komme fra objektet.

Den mulige fejltagelse bliver ført videre af undersøgerne, der uden at sætte spørgsmålstegn ved sammenhængen, baserer sig på kvindens udsagn om, at materialet stammer fra fænomenet.

Der synes endda at være en uoverensstemmelse i sagen. Vidnet beskriver, hvordan fænomenet ramte bilen lige over frontruden i højre side. Billedet af bilen antyder derimod (se foto nederst på siden), at materialet findes langs bilens højre kant – muligvis så langt tilbage som ved bagkanten af forruden. Denne uoverensstemmelse bliver ikke kommenteret at undersøgerne.

At der ikke er nogen sammenhæng, støttes faktisk af sagens fakta. Hvis en kørende bil bliver ramt af noget, der afsætter et mærke på 25-30 cm, vil det næppe være gået så stille af, som observatøren beskriver. I det mindste ville man kunne mærke et ryk i bilen og en kraftigere lyd end den rapporterede.

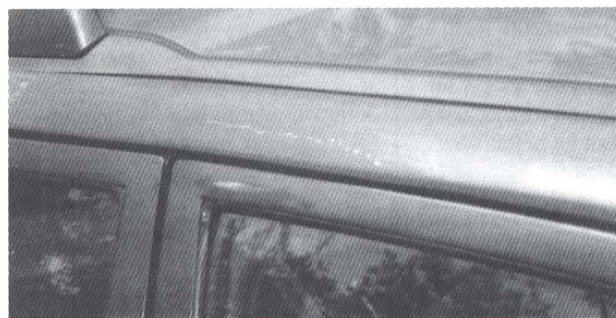
Hvis man antager, at der ikke er sammenhæng mellem substansen på bilen og fænomenet, falder sagen temmelig meget til jorden. Materialet kunne sagtens være afsat på anden vis, da det netop kunne stamme fra ting i naturen som planter og jord. Der er et utal af måder, hvormed det kunne være havnet på bilens kant.

HS' observation af selve fænomenet er ikke så mystisk, hvis det blot har været en observation af et lys på himlen. Og det er langt fra sikkert, at lyset har været så tæt på bilen, som hun oplevede det. Der findes utallige observationer, hvor observatører mener, fænomener er tæt på uden at være det – faktisk har SUFOI lavet undersøgelser, der beviser, at folk er ude af stand til at vurdere afstande til fjerne lysfænomener på en mørk himmel.

Alt i alt er det langt fra godtgjort, at der er noget videre mystisk ved observationen, og der er gode muligheder for helt naturlige forklaringer. Men det er ikke det mest skuffende ved sagen. Det mest skuffende er, at de beskrevne elementære fejl stadig bliver begået af seriøse ufo-forskere. ❑

Kilde:

IUR, 2002, nr. 1

(Foto: CUFOS)

Astronauten og ufoerne

Den amerikanske astronaut Gordon Cooper har ofte fortalt om egne ufo-observationer, men hvad har han set, og holder hans oplysninger for en nærmere undersøgelse?
Det er en almindelig antagelse, at en politibetjent eller en pilot er en bedre og mere troværdig observatør, når det drejer sig om ufo-observationer. Og i en sådan sammenhæng kan man vel ikke tænke sig et bedre øjenvidne end en vaskeægte astronaut, eller?

AF OLE HENNINGSEN

Cooper og ufoer

Den amerikanske astronaut Leroy Gordon Cooper, Jr., født den 6. marts 1927, har gennem mange år været kendt for sin interesse for ufo-fænomener, og han har ved forskellige lejligheder fortalt om sine egne observationer af uidentificerede flyvende objekter. Der har endvidere i forskellige bøger og tidsskrifter cirkuleret beretninger om en ufo-observation, som Gordon Cooper skulle have haft under sin Mercury 9 flyvning.

Det er sin sag "at tro på ufoer", hvad det så end måtte indebære. En helt anden sag er det imidlertid at berette om observationer af ufoer – beretninger, der på forskellig vis måske har mulighed for at blive efterprøvet. Men hvem er Gordon Cooper, og hvad har han egentlig sagt om ufoer?

Coopers rummissioner

Leroy Gordon Cooper, Jr., blev allerede i 1959 udvalgt som medlem af den første gruppe amerikanske astronauter under Mercury-programmet. Han opsendtes den 15. maj 1963 med rumkapslen "Faith 7" på Mercury 9 rummissionen og blev den første amerikaner, der opholdt sig i rummet i mere end et døgn cirklende alene om Jorden 22 gange.

Han var reservepilot på Mercury 8, og i august 1965 var han commandpilot på rumkapslen Gemini 5, hvor han fløj sammen med astronauten Charles "Pete" Conrad, og året efter var han reserve commandpilot på Gemini 12. Han er altså en erfaren astronaut, som det amerikanske rumprogram i høj grad har baseret sig på, og han har en solid baggrund.

Allerede tidligt har Cooper interesseret sig for emner som liv i rummet og ufoer og har ytret sig offentligt herom. Bogen om de syv Mercury astronauter "We Seven" udkom på dansk i 1962 på Berlingske Forlag med titlen "Jorden rundt på 80 minutter". Her fortæller Gordon Cooper (i uddrag red.) om sin egen baggrund:

"Jeg kan takke min far for min karriere som flyver. Jeg begyndte at flyve sammen med ham, da jeg var en lille dreng, og jeg har haft flyvningen i blodet lige siden. Han havde aldrig fået nogen rationel flyveruddannelse, men han var alligevel blevet en udmærket pilot, og under Anden Verdenskrig avancerede han til oberst af reserven i flyvevåbnet. I sin civile tilværelse var han underretsdommer i Oklahoma.

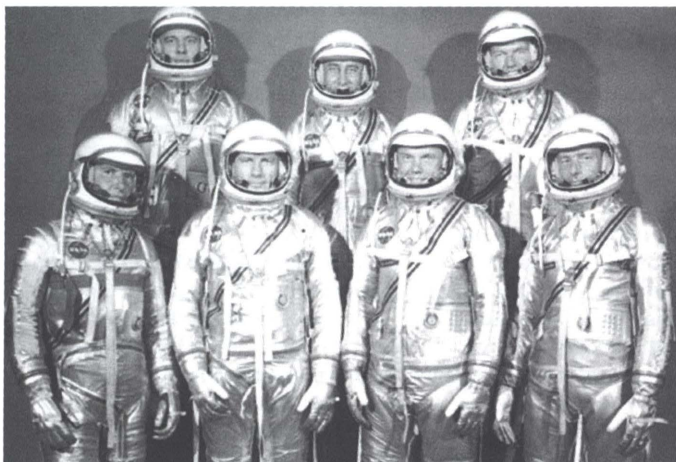
Jeg kunne flyve en maskine, før jeg var 10 år, men fik ingen egentlig undervisning, før jeg var cirka 15 år gammel. Der gik imidlertid nogen tid, før jeg valgte flyvningen som livsbane. De militære flyveskoler optog ingen elever det år, jeg blev student.

Da jeg ikke kunne blive flyver, meldte jeg mig til US Marine Corps straks efter min eksamen. Krigen holdt imidlertid op, før jeg nåede at komme til fronten, og jeg blev hjemsendt til Hawaii, hvor mine forældre nu boede.

Jeg begyndte at studere ved University of Hawaii, og her traf jeg min kone, Trudy. Hun var selv aktiv flyver og var ved at få autorisation som flyvelærer. Vi blev gift i Honolulu og boede der i to år, mens jeg studerede. Jeg blev udnævnt til reserveløjtnant i hæren under studiet og søgte over til flyvevåbnet.

Som led i min værnepligt blev

jeg uddannet som jagerpilot og gjorde derefter frivillig officerstjeneste ved en jagereskadrille hos de amerikanske styrker i Sydtyskland.

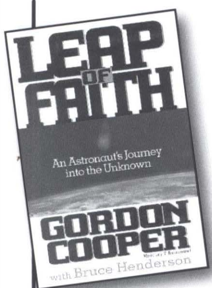
Da jeg kom hjem til USA - jeg havde fortsat mine studier pr. korrespondance - fuldførte jeg mit studium som polytekniker med aeroplankonstruktion som speciale og blev derefter ansat som militær testpilot. Det var en glimrende stilling, og jeg havde det held at komme til at deltage i en række overmåde interessante forsøgsrækker.

En dag læste jeg så, at McDonnell Aircraft Corporation i St. Louis havde påtaget sig at bygge en rumkapsel. Dette interesserede mig meget, for jeg havde ofte spekuleret på, hvor længe det mon ville vare, før mennesket begyndte at erobre verdensrummet. Jeg havde den idé, at der måske fandtes nogle interessante former for liv ude i rummet, vi kunne opdage og lære at kende.

Jeg troede ikke på eventyr, men efter min mening har der været alt for mange tilfælde af "uidentificerede genstande", der er observeret rundt om på Jorden, til, at vi kan udelukke muligheden af, at der eksisterer en eller anden form for liv uden for vor egen jord.

Jeg vil på ingen måde påstå, at der foreligger beviser i så henseende, men den omstændighed, at mange erfarne piloter har meldt om besynderlige iagttagelser, der ikke er lette at forklare, har altid skærpet min videbegærlighed med hensyn til verdensrummet.

Simpel nysgerrighed var ikke en hovedgrund til, at jeg gerne ville være astronaut, men jeg tror på den anden side, at enhver opdagelsesrejsende eller forsker må være i besiddelse af en vis videbegærlighed eller nysgerrighed, som driver ham til at gøre nye opdagelser.

Da jeg blev kaldt til Washington og orienteret om projektet og astronauternes rolle i dette - ikke kun som piloter, men som medarbejdere i den tekniske udvikling af projektet - stod det mig straks klart, at jeg ville være med.

Jeg kendte en del af de andre testpiloter, der var samlet i Washington, og jeg kunne se, at det ville blive en hård konkurrence. Jeg ville imidlertid gøre mit bedste.

I det efterfølgende program blev vi udsat for fysiologiske prøver eller belastningsprøver på Wright-Patterson Air Force Base. Vi blev endvidere underkastet et utal af afhøringer og psykologiske prøver. Derefter kom de fysiske undersøgelser på Lovelace Clinic i Albuquerque. Nogle af disse prøver var særdeles ubehagelige.

Da det hele var overstået, havde jeg indtryk af, at jeg havde klaret mig rimeligt godt. Jeg tog så fjorten dages orlov og gjorde klar til at flytte familien. To dage efter, at jeg var kommet hjem fra denne orlov, blev jeg ringet op og ønsket tillykke - jeg var altså definitivt optaget på astronaut-holdet. Jeg havde været så sikker på, at det ville lykkes, at vi kunne rejse samme dag."

Gordon Cooper, eller Gordo, som han blev kaldt i daglig tale af de øvrige astronauter, var Mercury-gruppens Benjamin, men hans astronautiske interesser overgik dog alle de andre. Han fortalte herom:

"Da jeg er den yngste, mener jeg, at jeg måske har større muligheder for at opleve noget virkelig morsomt i dette job end nogle af de andre. Jeg har kendt piloter, der kunne blive ved, til de var over halvtreds. Jeg har altså godt 20 år endnu. Jeg kunne tænke mig at komme til månen - det lægger jeg planer om. Og jeg mener, at jeg en skønne dag vil komme til Mars."

Med sine nuværende 75 år på bagen ser det dog ikke ud til, at Gordon Coopers 40 år gamle ønsker længere er realistiske. Det nærmeste, han kom Månen, var nok som reserve commandpilot på Apollo 10.

Astronauten om ufoer

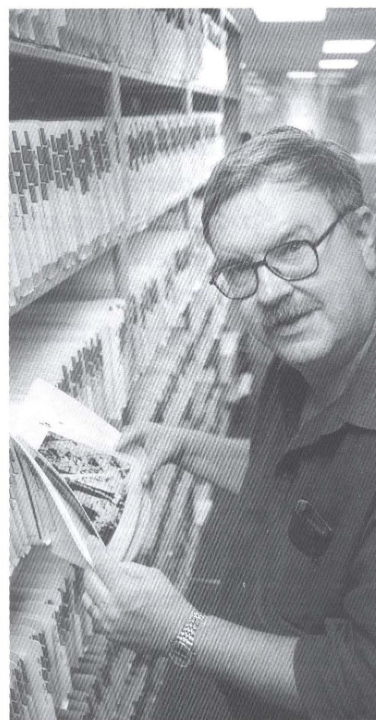
I bogen "Leap of Faith: An Astronaut's Journey in the Unknown" (HarperCollins Publishers 2000, 279 sider) har Gordon Cooper brugt en del plads på at fortælle om ufoer og sine to observationer.

Den første ufo-oplevelse fandt sted, medens Cooper var udstationeret som jagerpilot ved 525. Fighter Bomber Squadron på Neubiberg basen i Tyskland. Den anden oplevelse var i forbindelse med en film, angiveligt optaget af underordnede på den amerikanske militærbase Edwards Air Force Base i Californien.

Gordon Cooper fortæller endvidere, at han fotograferede det nu så kendte og omdiskuterede Area 51 fra rummet, dog uden at vide det på daværende tidspunkt.

Mange har læst disse beretninger, men kun få har forsøgt at undersøge kvaliteten af udsagnene.

Interview med Oberg

Rumfartshistorikeren James Oberg i arkivet med tusindvis af fotos fra månelandingerne.
(Foto: Clas Svahn)

Journalisten og forfatteren Clas Svahn har i det seneste nr. (4/2002) af UFO-Sveriges tidsskrift, *UFO-Aktuellt*, (Box 175, S-733 23 Sala) skrevet om sit møde med den amerikanske rumhistoriker James Oberg, der tidligere har været NASA-ansat. James Oberg har i mange år beskæftiget sig med ufohændelser og er desuden ekspert på russisk rumforskning. Om Coopers oplevelser siger Oberg:

"Coopers fortællinger viser tydeligt, hvordan en person med intelligens og integritet kan fortælle en beretning, som i opsigtsvækkende grad er drevet bort fra de oprindelige stimuli.

Hans beskrivelser er en advarsel til alle om ikke at tro på nogen, blot fordi han har fine titler, eller fordi vedkommende siger, at tingene er undersøgt. Vi ved bl.a. gennem afdøde astronom J. Allen Hynek, at en rapport må være gennemgået en grundig undersøgelse, inden den kan tages som bevis for noget som helst. Og Coopers historier er alt for anvendelige som propaganda for ufo-interesserede, til at nogen har haft lyst til at undersøge dem. Så vidt jeg ved, er jeg den eneste, som har kontrolleret dem."

Oberg er ikke imponeret. Gordon

Coopers udtalelser er for ham blot endnu et eksempel på, at der ikke findes nogen kobling mellem en persons uddannelse, job og intelligens og så, om hans historie virkelig er korrekt.

Jagerpiloten Cooper så ufoer

I bogen "Leap of Faith" fortæller Gordon Cooper om sin ufo-observation som jagerpilot i Tyskland i 1951, bl.a.:

"Da alarmen lød, styrtede jeg og mine andre vagthavende kammerater ud og bordede vore F-86 Sabrejets for at jage de fremmede.

Vi nåede vor maksimumshøjde på 45.000 fod, men de var stadig over os og fløj meget stærkere end os. Jeg kunne se, at det ikke var vejrballoner, russiske MIG-jagere eller andre jagerfly, som jeg tidligere har set.

De var sølvmetalliske og tallerkenformede. Vi kunne ikke komme så tæt på, at vi kunne få en opfattelse af deres størrelse. De var helt enkelt for langt oppe.

I løbet af de næste 2 - 3 dage passerede tallerkenerne dagligt over basen. Af og til i grupper på fire, andre gange helt op til seksten. De kunne udmanøvrere os, som de ville. De bevægede sig med forskellige hastigheder, af og til langsomt, og af og til kunne de standse op, medens vi fløj frem under dem. Vi havde ingen anelse om, hvorvidt de iagttog os, eller hvad de havde for.

De fløj over basen med jævne mellemrum hele dagen igennem, almindelig i en øst-vestlig kurs over Europa," slutter Gordon Cooper sin beretning.

Fandt hændelsen sted?

James Oberg har på forskellig måde forsøgt at undersøge og få bekræftet sagen og fortæller herom:

"Jeg kontaktede et dusin medlemmer af Gordon Coopers hold incl. meteorologer i Tyskland i 1951, og ingen af dem fattede et ord af, hvad Cooper mente med, at han havde set et antal ukendte objekter flyve over himlen. Ingen har set noget usædvanligt, ud over en enkelt pilot, der fortalte, at han nogle gange havde set en sovjetisk MIG-jager.

Så på trods af, at Gordon Cooper skriver, at hele basen jagede tallerkenerne, havde ingen af dem, jeg talte med, en anelse om, hvad Cooper mente.

"Neubiberg Air Force Base ligger i omegnen af München, så jeg kontaktede politi- og avisarkiver i München," fortæller rumfartshistorikeren James Oberg videre til Clas Svahn og fortsætter.

"Jeg var i kontakt med den ufo-forening, som var aktiv i starten af halvtredserne. Ingen af stederne var der noget at hente. Ingen steder fandtes der noget, der blot mindede om Coopers rapport. Så Cooper er den eneste, der siger, at dette nogen sinde har fundet sted."

Enkelt pilot bekræfter

Her svigter James Obergs hukommelse måske ham selv lidt, da han i en omfangsrig artikel om Cooper på internettet på adressen http://www.jamesoberg.com/ufo.html omtaler en af de øvrige piloter, John Bonner, der efter egne angivelser havde fløjet sammen med Gordon Cooper.

"På et tidspunkt," fortæller John Bonner i et brev til Oberg, "i en stor formationsflyvning iagttog jeg et stort antal objekter meget højt over os. På et andet tidspunkt blev to af os en søndag morgen alarmeret for at forfølge et stort antal objekter, der kom ind fra østlig retning. Vi nåede dog ikke at forfølge dem, da de vendte om, inden vi nåede så langt."

Men denne pilot var også den eneste af de mange basefolk, der meldte tilbage med en beretning, der mindede blot en lille smule om Coopers oplevelser i Tyskland.

Kilder skal undersøges

James Oberg påpeger endnu en gang i sine udtalelser til Clas Svahn fra UFO-Sverige, at man må have fat i observatørers "rå beretning" – og ikke tolkninger af den. Når han har diskuteret dette med kolleger, der har undersøgt nedstyrtninger af fly, kan han se, at de arbejder ud fra samme indstilling.

Piloter er dårlige vidner

"Piloterne var de dårligste vidner, fuldstændig i modstrid med, hvad folk almindeligvis tror," siger Oberg og fortsætter: "Vi vil gerne tro, at eftersom piloten kender teknikken og hvordan hans fly fungerer, så må han også være den bedste observatør. Men det er fuldstændig forkert. Piloter ser, oplever og tolker, det han ser, ud fra en hypotese om, hvad det er, han ser. Og det er fint nok, hvis altså hans forudfattede mening er korrekt. Er den ikke det, så bliver det, han ser, filtreret og formet, så det passer ind i det mønster, som han tror, han ser. Det hele sker ubevidst.

I mange tilfælde burde de, der undersøger flyveulykker, hellere have en mormor end en pilot som vidne – en der ikke forstår, hvad hun ser. Alt, hvad hun kan gøre, er uden tolkninger at fortælle om, hvad hun rent faktisk har set. Og det er ofte ganske glimrende.

J. Allen Hynek forstod dette og betegnede piloter som de ringeste observatører," tilføjer James Oberg.

UFO-landing på luftbase?

Gordon Coopers beretning om sin anden ufo-oplevelse fylder også flere sider i hans bog "Leap of Faith".

Hændelsen fandt efter Coopers oplysninger sted den 3. maj 1957 på Edwards Air Force Base i Californien i USA. Der er tale om en næsten legendarisk flyvebase, hvor alle testpiloterne og deres testfly holdt til. Bogen og filmen "Mænd af rette støbning" omhandler livet på denne base. Det var her, man i halvtredserne slog den ene flyverekord efter den anden.

Gordon Cooper fortæller i sin bog, hvordan to kameramænd, James Bittick og Jack Gettys, befandt sig ude ved startbanen for at filme et nyt kameraovervågningssystem, som skulle følge flyene under landingen. Klokken var otte om morgenen, og med sig havde de både filmkamera og almindeligt kamera. Ifølge Cooper dukkede kamerafolkene op senere på formiddagen og fortalte råbende og meget ophidsede, at de begge havde set og filmet en mærkelig tallerken, som ikke alene var fløjet over flyvebasen, men også var landet foran dem.

Cooper var på det tidspunkt kaptajn og også deres nærmeste chef. Han udspurgte Bittick og Gettys og

Afsløring

fik det snart på det rene, at de ikke blot havde set, hvordan tallerkenen havde foldet tre landingsstel ud og var landet halvtreds meter fra dem – de havde også filmet og fotograferet hændelsen.

"Da de havde forsøgt at nærme sig tallerkenen for at få bedre billeder, løftede den sig, trak landingsstellet ind og forsvandt ret op i luften med meget stor hastighed – og uden en lyd," skriver Cooper og fortsætter:

"De vurderede, at fartøjet var 9 meter i diameter. Det var sølvfarvet, og så ud til at lyse af sig selv."

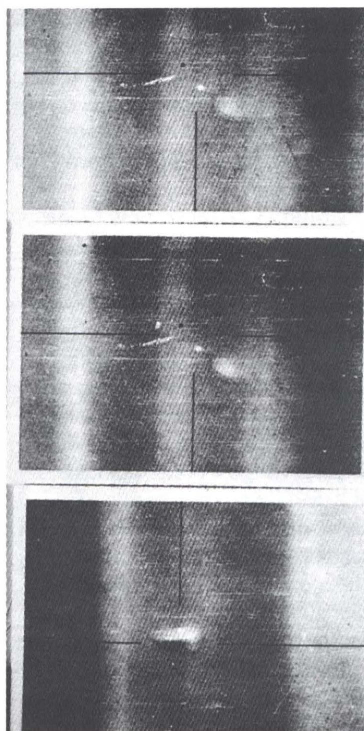
Efter at kameramændene på Coopers ordre begav sig til laboratoriet for at få filmene fremkaldt, kontrollerede han reglementet for at se, hvor han skulle henvende sig med rapporten.

"Der fandtes et særskilt nummer til Pentagon, som man skulle ringe til, hvis noget usædvanligt indtraf," skriver han i bogen. Senere beskriver han, hvorledes han bliver stillet om til en kaptajn, en anden chef og til sidst en general, som gav ham ordre om at sende negativerne med kurer til Washington – uden at tage kopier.

Men ingen havde sagt noget om, at Cooper ikke måtte se nærmere på negativerne, og det gjorde han.

"Jeg var forundret over, hvad jeg så. Kvaliteten var perfekt, alt i fokus som man kunne forvente af professionelle fotografer. Fartøjet, som var i nærbillede, var en klassisk tallerken, blinkende sølv og blødt at se på, akkurat som kameramændene havde rapporteret."

Gordon Cooper så aldrig mere negativerne eller filmen. Inden dagen var omme, var de på vej med særskilt fly til Washington, fortæller han i sin bog "Leaf of Faith".

Edwards AFB, Californien, maj 1957.

En nedslående sandhed

Til UFO-Sveriges formand Clas Svahn fortæller rumhistorikeren James Oberg, at hændelsen fra 1957 er endnu mere nedslående end Coopers beretning fra Tyskland.

Oberg har fundet frem til og talt med Jack Gettys, den ene af fotograferne. Hvad der i virkeligheden skete var, at James Bittick og Jack Gettys havde set en diskosformet genstand flyve hen over himlen, hvorefter de klatrede op i et tårn. Herfra tog de nogle billeder af genstanden. Bagefter tog de filmen med tilbage til fremkaldelse. Nogen landing var der altså aldrig tale om.

"Jeg har også tilfældigt talt med en officer. Han sagde, at rygterne i officersmessen handlede om, at en tallerken skulle være landet på flyvebasen. Men i Bitticks og Gettys rapport, som man kan bestille fra Project Blue Book-arkivet, nævnes kun, at der var tale om en genstand, der fløj hen over himlen i konstant højde og med konstant fart."

Hvem er Cooper?

"Cooper påstår også, at han var chef for Bittick og Gettys," nævner Oberg og tilføjer: "men da jeg talte med Gettys, sagde han, at han aldrig på det tidspunkt havde hørt om nogen Gordon Cooper, og endnu mindre givet ham nogen film. I virkeligheden var deres chef en helt anden, som jeg også har talt med," siger Oberg.

De militære regler, der var gældende i 1957, hed AFR 205-3. Der står intet i dem om at ringe til Washington, men at sende materialet videre til Wright Patterson Air Force Base.

"Filmen havde de givet videre til Blue Book-officeren på basen, og han sendte den videre til Wright Patterson Air Force Base. Her findes den stadig og kan bestilles af hvem som helst ved henvendelse til U. S. National Archives, College Park, Maryland. Bestil Project Blue Book sag nr. 7531, så får man – mod betaling – en 40 siders rapport på mikrofilm med interviews, kort over området, kopier af billederne samt rapport fra den meteorologiske gruppe, som befandt sig i vindretningen, og hvor de netop den morgen havde opsendt en vejrballon!"

Præcis den forklaring, man kan vente sig, siger James Oberg og tilføjer:

"Coopers forklaring holder ikke. Der landede ikke noget fartøj på Edwards Air Force Base."

Høring i Kongressen

Hændelsen ved denne luftbase blev også anvendt, da fysikeren James E. McDonald fra Arizona Universitetet i 1968 under en høring i Repræsentanternes Hus i USA sammen med andre videnskabsfolk forelagde sit indlæg om ufoer for "Committee on Science and Astronautics".

McDonald havde interviewet både fotograferne, James D. Bittick og John R. Gettys, Jr., og Frank E. Baker, der var chef for området.

Begge fotografer var ifølge James E. McDonald beskæftiget ved Askania teodolit-kamera nr. 4 og tog straks kontakt med Baker, der beordrede dem til at skyde løs med kameraet. Der var desværre ikke andre kamerahold i området, så man kunne have fået mere nøjagtige målinger.

Bittick mente, at objektet var 500 yards væk, da de fik øje på det, og omkring en mile væk da de begyndte at fotografere. I måske 5 miles afstand forsvandt det af syne. Da var der efter Gettys opfattelse taget måske i alt 30 fotos. Det skal tilføjes, at Gettys den dag i dag ikke tror på forklaringen med en vejrballon.

Skarpe fotografier?

Ifølge McDonalds interview med fotograferne, viste de skarpe fotografier efter fremkaldelsen et objekt med top på med firkantede huller i – de var dog uenige om udseendet. Senere fik fotograferne at vide, at de havde set en vejrballon, og det er også den officielle forklaring i Project Blue Book arkiverne.

James McDonald sendte beretningen til det videnskabelige universitetsstudium af ufo-rapporter "Scientific Study of Unidentified Flying Objects", der blev ledet af Edward U. Condon ved Colorado Universitetet i USA.

Condon-rapporten, der udkom i 1968, beskæftiger sig dog ikke med denne sag, hvilket måske kan skyl-

des, at man har anset sagen for fuldt opklaret af Project Blue Book.

Ingen landing

For de implicerede var der naturligvis tale om en spektakulær observation, men om en landing var der slet ikke tale om. Og det lyder utroligt, hvis fotograferne ikke skulle have fortalt den ihærdige og seriøse forsker James E. McDonald om deres oplevelser med den nu meget berømte Gordon Cooper, hvis det altså var gået sådan til.

Sagen blev i øvrigt omtalt i Los Angeles Times den 9. maj 1957 og i New York Journal-American den 10. maj 1957.

Area 51 fotograferet?

Men hvad så med Gordon Coopers omtale i bogen "Leap of Faith" af, at han skulle have fotograferet Area 51 under sin rumfærd med Gemini 5 i 1965?

Area 51 – er som bekendt Det amerikanske Flyvevåbens "hemmelige" testområde på Nellis Air Force Base i Nevada.

Cooper påstår, at han med på rumfærden fik tophemmelig kameraudrustning til fotografering af lige så tophemmelige mål som fx Cuba. Eftersom kameraet skulle testes undervejs, fotograferede han også skibe i Stillehavet, biler i amerikanske byer og flyvepladser. Ved en fejltagelse fik han også taget nogle billeder af Area 51 – den mest hemmelige flyvebase af alle.

I bogen beretter Cooper om, hvordan billederne blev fremkaldt om bord på hangarskibet straks efter landingen. På de helt utrolige billeder, han fik at se, kunne man på et af dem oven i købet se nummerpladen på en bil!

Kameraet blev konfiskeret senere sammen med den tilhørende film, og præsident Lyndon B. Johnson bad Cooper om ikke at nævne et ord om filmens indhold.

James Oberg kontaktede Richard Underwood i et forsøg på at undersøge denne fantastiske historie. Underwood var ansvarlig for eksperimentet med kameraet, og han har en helt anden opfattelse af sagen.

Ingen detaljer synlige

I et interview med Oberg offentliggjort på space.com den 23. september 2000 forklarer Underwood, at det mindste objekt, som kunne ses med kameraet, var 30 m stort. Yderligere tilføjer dr. Dwayne A. Day, der er specialist i rumspionage, at de mindste ting, der kunne ses med de bedste amerikanske spionsatellitter, som kom nogle år efter Gemini 5, var på størrelse med en baseball - og slet ikke den lille skrift på en nummerplade.

Pensioneret NASA-ekspert i rumfotos, Gene Edmonds, siger om påstanden om fremkaldelsen på hangarskibet, "at man aldrig fremkaldte på hangarskibene, men fløj filmene videre til Houston."

Men hvad skete der med filmen, og hvad viser disse fotos?

James Oberg dykkede ned i NASA's fotoarkiver og fandt Gordon Coopers fotos, hvor de var havnet en måned efter rumfærden.

Som han siger:

"De var aldrig blevet hemmeligtstemplet, og jeg forstod godt hvorfor, når jeg kiggede på dem. De 83 billeder viste det, Cooper fortalte om, men kvaliteten var dårlig som et tv-billede, og hvert foto dækkede flere km på hver led. En by, en flyveplads, øer osv. Men nummerplader var der ingen af – ikke engang biler kunne man se.

Detaljer fra rummet bekræftet

At Gordon Cooper selv gjorde bemærkelsesværdige observationer i sine kredsløb af detaljer på Jorden – detaljer, som det ifølge optikkens love skulle være "umuligt" at skelne - er en helt anden sag.

I Kenneth W. Gatlands bog "Bemandede Rumskibe" (Politikens Forlag, 1968) berettes det, at Cooper ud over at iagttage floder, søer og bjerge, også observerede noget, som han mente var kølvandsstriben efter et skib på Nilen i Egypten. Over det nordlige Indien og Tibet iagttog han fra sin rumkapsel Faith VII snoede veje, røgsøjler fra skorstene, huse, køretøjer og et tog.

Eksperterne var skeptiske, og efter flyvningen blev der talt om rumillusioner og hallucinationer. Først på Gordon Coopers senere Gemini 5-mission sammen med Charles "Pete" Conrad blev hans påstand endelig bekræftet.

Cooper observerede også de lysende "snefnug", som blev set af andre af hans astronaut-kolleger, men han konkluderede, at de skyldtes fine vanddråber, der blev dannet af brintoverilte-dampen fra rumskibets retningskontroldyser.

Gordon Coopers bane med Mercury 9 ("Faith 7") i 1963 er vist med kurver på dette kort – langt fra Area 51.

Men hvad så med Area 51?

"Nej, sådanne fotos fandtes ikke blandt negativerne," fortæller Oberg og siger videre, "at Gemini 5's omløbsbane om Jorden også gik langt fra Area 51. Havde Cooper forsøgt at tage billeder af området på den afstand og i den vinkel, ville alle detaljer alligevel forsvinde i atmosfærens dis. Man kunne allligevel aldrig have set noget af værdi på sådanne fotos."

Grønt objekt over Australien?

I adskillige bøger har der cirkuleret forskellige detaljerede beretninger om, at astronaut Gordon Cooper under det sidste kredsløb med Mercury 9 over Australien skulle have observeret et glødende, grønt objekt med rød hale, der nærmede sig hans rumkapsel. En af bøgerne var Frank Edwards "Flying Saucers - Here and Now".

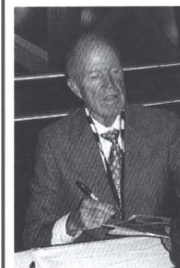
Nogle af beretningerne sagde, at objektet også blev observeret fra Jorden af 200 mennesker fra Muchea sporingsstationen i nærheden af Perth, samtidig med at der var strømudfald på sporingsstationen Dry Creek og Woomera raketbasen i Australien. Ud over de australske videnskabsmænd skulle det være lykkedes en kameramand at tage 16.000 fod farvefilm af objektet. En film, der senere var sendt til Washington og derefter ikke hørt om igen.

Hvad siger Cooper selv?

Den første meddelelse om Coopers observation dukkede op to gange via radiostationen NBC, allerede inden Cooper var bjerget af helikopteren efter landingen i havet. James Oberg har spurgt, hvor NBC havde sine oplysninger fra, men det har ikke kunnet efterspores.

Oberg tog derfor i 1978 kontakt med Gordon Cooper, der klart meldte, at en sådan observation havde han aldrig haft, og at dette kunne dokumenteres af de originale bånd fra flyvningen, som han havde i sin besiddelse.

Gordon Cooper fortalte, at han

Astronauten Gordon Cooper trak sig tilbage fra U. S. Air Force og NASA's rumprogram den 31. juli 1970 og har siden helliget sig forskelligartede private projekter.

Afsløring

i 3. kredsløb efter 5 timers forløb havde observeret lysaktivitet af kortere varighed i østlig retning, en rødbrun gløden af en vis udstrækning. Betydeligt, højere end hans egen position og ikke i nærheden af horisonten. Cooper betegnede selv denne lysaktivitet som nordlys.

Objekt set ved Gemini 5

Ved debriefingen efter Gemini 5 missionen, som foregik sammen med Charles "Pete" Conrad, fortalte Gordon Cooper om en anden hændelse i rummet:

"Der var et tidspunkt, hvor Pete og jeg syntes, vi så noget, og vi havde ikke tid til at identificere det. Vi drev af sted, og vi havde ikke mulighed for at identificere det. Jeg ved ikke engang, om det var en satellit. Der sker så mange ting, medens du driver af sted, at det er vanskeligt at sige … "

Langvarig undersøgelse

James Oberg har foretaget de undersøgelser, der er refereret i denne artikel gennem en årrække, og allerede i 1983 forelagt Gordon Cooper visse af de unøjagtigheder i hans beretninger, som Oberg var kommet frem til på det tidspunkt.

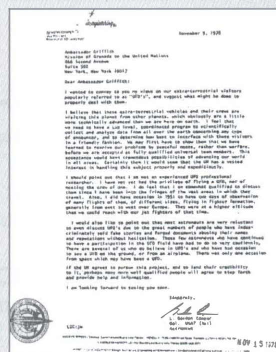
Oberg mener ikke, at alle Coopers beretninger stemmer og kan stå for en nærmere efterforskning. Gordon Cooper har dog ikke senere ønsket at kommentere James Obergs resultater.

Men hvorfor så fortælle så åbenbart fejlagtige historier?

"Hvorfor? Jo, fordi de mennesker, Cooper fortæller det til, kan lide den slags historier," slutter James Oberg.

I 1978 forsøgte den lille østat Grenadas leder Eric Gairy at få bragt ufo-spørgsmålet op til debat i FN. I den forbindelse deltog astronauten Gordon Cooper bl.a. i en delegation med foretræde for FN's daværende generalsekretær Kurt Waldheim. I forbindelse med aktionen og for at støtte, at ufoer blev taget op til drøftelse under FN, skrev Gordon Cooper dette brev til Grenadas FN-ambassadør, hvor han nævner sin interesse for ufoer og ikke-jordiske besøgende samt en af sine egne ufo-oplevelser:

November 9, 1978

Ambassador Griffith
Mission of Grenada to the United Nations
866 Second Avenue
Suite 502
New York, New York 10017

Dear Ambassador Griffith:

I wanted to convey to you my views on our extra-terrestrial visitors popularly referred to as "UFO's", and suggest what might be done to properly deal with them.

I believe that these extra-terrestrial vehicles and their crews are visiting this planet from other planets, which obviously are a little more technically advanced than we are here on earth. I feel that we need to have a top level, coordinated program to scientifically collect and analyze data from all over the earth concerning any type of encounter, and to determine how best to interface with these visitors in a friendly fashion. We may first have to show them that we have learned to resolve our problems by peaceful means, rather than warfare, before we are accepted as fully qualified universal team members. This acceptance would have tremendous possibilities of advancing our world in all areas. Certainly then it would seem that the UN has a vested interest in handling this subject properly and expeditiously.

I should point out that I am not an experienced UFO professional researcher. I have not yet had the privilege of flying a UFO, nor of meeting the crew of one. I do feel that I am somewhat qualified to discuss them since I have been into the fringes of the vast areas in which they travel. Also, I did have occasion in 1951 to have two days of observation of many flights of them, of different sizes, flying in fighter formation, generally from east to west over Europe. They were at a higher altitude than we could reach with our jet fighters of that time.

I would also like to point out that most astronauts are very reluctant to even discuss UFO's due to the great numbers of people who have indiscriminately sold fake stories and forged documents abusing their names and reputations without hesitation. Those few astronauts who have continued to have a participation in the UFO field have had to do so very cautiously. There are several of us who do believe in UFO's and who have had occasion to see a UFO on the ground, or from an airplane. There was only one occasion from space which may have been a UFO.

If the UN agrees to pursue this project, and to lend their credibility to it, perhaps many more well qualified people will agree to step forth and provide help and information.

I am looking forward to seeing you soon.

Sincerely,
L. Gordon Cooper
Col. USAF (Ret)
Astronaut

LGC:jm

NOV 15 1978

Ambassadør Griffith
Grenadas Mission ved De Forenede Nationer
New York

9. november 1978

Kære Ambassadør Griffith

Jeg vil gerne meddele Dem mine synspunkter vedr. vore ikke-jordiske besøgende, populært kaldet "UFOer" og fremsætte nogle forslag til, hvad man måske kan gøre for at behandle sagen ordentligt.

Jeg er af den overbevisning, at disse ikke-jordiske fartøjer og deres besætninger kommer og besøger denne planet fra andre planeter, som klart er lidt mere teknisk fremskredne, end vi er her på Jorden. Jeg mener, at vi bør have et koordineret program på topplan til videnskabelig indsamling og analyse af data fra hele verden hvad angår enhver form for tildragelse og samtidig til planlægning af, hvordan vi bedst muligt kan skabe en venligtsindet kontakt til disse besøgende.

Vi skal muligvis først vise dem, at vi har lært at løse vore problemer på fredelig vis i stedet for ved krig, før vi kan accepteres som et fuldt ud kvalificeret medlem af det universelle samfund. Denne anerkendelse ville betyde enorme muligheder for en udvikling på alle områder i vor verden. Det ser derfor ud til, at De Forenede Nationer har en helt klar interesse i at behandle dette emne korrekt og hurtigt.

Jeg vil gerne påpege, at jeg ikke er en erfaren professionel UFO-forsker. Jeg har endnu ikke haft det privilegium at flyve et UFO eller at møde en UFO-besætning. Jeg mener dog, at jeg er nogenlunde kvalificeret til at deltage i debatten om dem, eftersom jeg har været på grænsen til det uhyre rum, hvori de rejser.

Yderligere havde jeg i 1951 lejlighed til i løbet af to dage at iagttage mange UFO-overflyvninger. De var i forskellige størrelser og fløj i kampformation almindeligvis i retningen fra øst mod vest over Europa. De befandt sig i større højde, end vi på daværende tidspunkt kunne nå med vore jetfly.

Jeg vil også gerne henlede opmærksomheden på, at de fleste astronauter er meget tilbageholdende med overhovedet at diskutere UFOer på grund af de mange mennesker, der hensynsløst har solgt svindelberetninger og forfalskede dokumenter, og som uden tøven misbruger astronauternes navne og omdømme.

De få astronauter, som har fortsat med at beskæftige sig med UFO-sagen, har måttet gøre dette med stor forsigtighed. Der er adskillige af os, der tror på UFOer, og som har haft lejlighed til at se et UFO på Jorden eller fra et fly. Der var kun én tildragelse i rummet, der muligvis kan have været et UFO.

Såfremt De Forenede Nationer indvilliger i at gå ind på dette projekt og derved giver det en vis anseelse, vil mange flere velkvalificerede mennesker sikkert gå ind på at stå frem og være til rådighed med hjælp og oplysninger.

Jeg glæder mig til at møde Dem snarest.

Venlig hilsen
L. Gordon Cooper
Col. USAF (Ret)
Astronaut

Møde i FN den 14. juli 1978. For bordenden sidder FN's daværende generalsekretær Kurt Waldheim. Gordon Cooper sidder som nr. 1 forrest i venstre side. Som nr. 5 i venstre side af bordet ses Grenadas leder Eric Gairy. (Foto: United Nations/Saw Lwin)

Bortført af ufoer

Kan man tage påstanden om, at 2% af USA's befolkning har været bortført af ufoer, alvorligt? Eller står vi over for en massepsykose?

AF PEDER SCHULTZ
ILL.: SUFOI PICTURE LIBRARY

Begrebet "alien abduction" kan nok bedst oversættes til "bortført af udenjordiske væsner". Undertiden kaldes det også "Nærkontakt af fjerde grad". Det er et af ufologiens mest kontroversielle fænomener. Mange ufo-forskere har valgt helt at ignorere fænomenet og holde sig til de mere klassiske observationer, der involverer film, fotos eller radarobservationer af ufoer. Men en betydelig gruppe af selvbestaltede eksperter har med stor iver kastet sig over dette område.

Alien abduction er først og fremmest et amerikansk fænomen, og det er begrænset, hvor megen litteratur der findes om emnet på dansk. I USA har fænomenet fundet stor interesse blandt stort set alle medier, og der foreligger et meget stort antal beretninger om påståede bortførelser.

I et tilfælde ankom en mand til sit hjem efter at have kørt en rute, som han havde kørt utallige gange før. Ved hjemkomsten opdagede han dog, at han denne dag kom flere timer senere hjem end normalt. Men han erindrede ikke, at han på noget tidspunkt skulle være stoppet op under turen. Dette fænomen er blevet døbt "missing time", og betragtes af mange selvudnævnte eksperter som et tegn på, at den pågældende person er en "abductee" - altså en person, der har været i udenjordiske væsners magt.

I det ovennævnte tilfælde besluttede personen sig for at undergå hypnose i et forsøg på at klarlægge, hvad der var sket i den manglende tid. Hypnosen frembragte en skjult erindring, om at han i sin bil var blevet blændet af en lysstråle fra et cigarformet objekt på en mark nær vejen. Dette havde fået ham til at stoppe, hvorefter han var blevet ført ind i objektet af fremmedartede væsner og åbenbart udsat for en art medicinske eksperimenter.

Den pågældende abductee hævdede også, at rumvæsnerne havde indopereret et implantat i hans ene håndled. Det viste sig rent faktisk, at han i det ene håndled havde et fremmedlegeme, som blev opereret ud. Det var dog kun et lille firkantet metalstykke uden nogen specielle egenskaber. Ifølge lægen, der fjernede fremmedlegemet, var det mest sandsynligt, at metalstykket var trængt ind i håndledet ved en alvorlig trafikulykke, som den pågældende person havde været ude for året forinden.

Denne sag rummer de fleste af de elementer, som forekommer i alien abduction sager. Personer undrer sig over mystiske huller i deres hukommelse og henvender sig til hypnotisører for at finde ud af, hvad der er sket. Oftest afslører hypnosen, at de har været om bord på et ufo, hvor de er blevet udsat for forskellige former for forsøg af væsner, som, de hævder, kommer fra rummet. Hvad, de nøjagtigt er blevet udsat for, varierer en del. Nogle bortførte hævder, at de kun er blevet skannet med fremmedartede instrumenter. Andre beretter om grufulde eksperimenter, hvor fx legemsdele er blevet amputeret og syet på igen. Mange kvinder hævder at være blevet udsat for en kunstig befrugtning. I enkelte tilfælde hævder kvinder at være blevet udsat for direkte voldtægt af de fremmede.

Alt i alt synes rumvæsnernes interesse at samle sig om de menneskelige forplantningsorganer, da mandlige bortførte beretter om, at der er blevet taget sædprøver fra dem.

Et af de klassiske eksempler, der beskriver dette, omhandler en ung kvindelig abductee fra en farm i USA. En aften bemærkede kvinden, at der var lys i en af udbygningerne. I bedste amerikanske stil bevæbnede hun sig med et gevær og gik ud for at jage eventuelle indbrudstyve væk. Hun fandt dog intet usædvanligt i den pågældende bygning og gik ret hurtigt tilbage igen. Her opdagede hun, at der var gået næsten to timer, siden hun gik udenfor, selv om hun følte, at hun kun havde været borte ganske kort tid.

Relativt lang tid efter denne oplevelse blev den unge kvinde foreslået en hypnotisk session for at finde ud af, hvad der var sket i den manglende tid. Under hypnosen genkaldte hun, at hun rent faktisk var blevet bortført flere gange. Ved den første bortførelse skulle hun angiveligt være blevet kunstigt befrugtet. Senere skulle rumvæsnerne så være kommet tilbage for at fjerne det ufødte foster.

Sådanne beretninger er ikke ualmindelige blandt kvindelige abductees. Dette har ført til den såkaldte "hybrid teori", som er nært knyttet til teorien om bortførelser. Ifølge denne teori er de fremmedes formål med bortførelserne at skabe en hybridrace mellem mennesker og dem selv. Denne teori forklarer rumvæsnernes store interesse for de menneskelige forplantningsorganer.

Når man søger at finde ud af, hvornår "alien abduction syndromet" begyndte, kan man faktisk finde beretninger helt tilbage til slutningen af 1800-tallet. Her finder man beretninger om folk, der angiveligt skulle være forsøgt bortført af "dværge", der bar en slags åndedrætsudstyr.

Men den sag, der for alvor skabte interesse omkring påståede bortførelser af rumvæsner, er ægteparret Barney og Betty Hills beretning.

Barney og Betty Hill var natten mellem den 19. og 20. september 1961 på vej hjem fra en ferie ved

Nærkontakt af 4. grad

Niagra Vandfaldene. På et tidspunkt observerede de et lys, der fulgte deres bil adskillige kilometer. På et tidspunkt fløj lyset ind over vejen umiddelbart foran ægteparrets bil. De kunne nu se, at det drejede sig om en tallerkenformet ufo. Barney Hill steg ud af bilen og nærmede sig objektet. Synet af 8 fremmedartede væsner skræmte ham dog til at vende tilbage til bilen, og de kørte fra stedet hurtigst muligt. Dette huskede de begge uden at have været under hypnose.

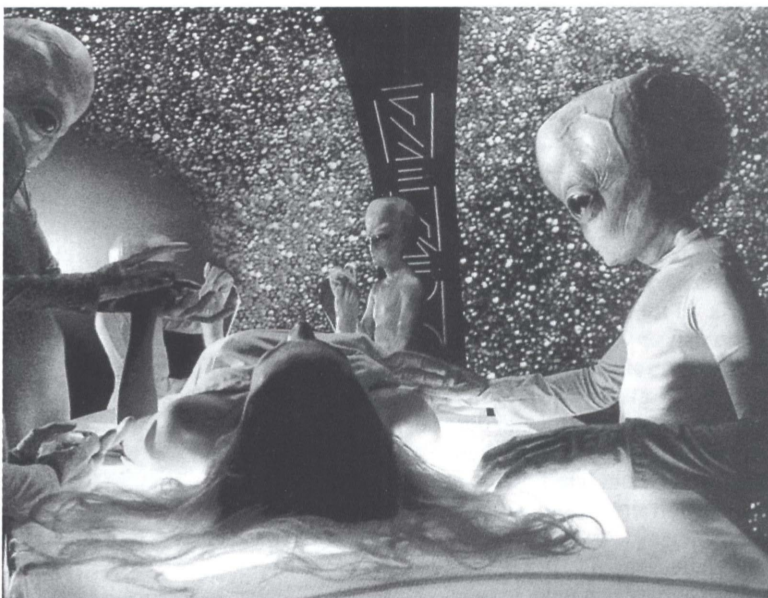
I de følgende to år led Betty Hill dog under svære mareridt, der var relateret til ufo-observationen. Desuden led begge af uforklarlige fysiske symptomer. I 1964 valgte ægteparret at undergå separate hypnotiske sessioner. Resultatet blev erindringer om, at de begge var blevet bortført af de fremmede natten mellem den 19. og 20. september 1961. De var blevet udsat for en slags medicinsk undersøgelse, der blandt andet inkluderede afskrabninger af hud og en svangerskabsundersøgelse af Betty Hill.

Efter denne undersøgelse fik de forevist forskellige ting i rumskibet. Blandt andet et stjernekort, som de var i stand til at gengive præcist under hypnose. Dette kort har senere været genstand for megen diskussion blandt ufo-forskere. Kortet skulle angiveligt vise Solen og de nærliggende stjerner set fra stjernen Zeta Reticuli. Et sådan kort skulle være uhyre vanskeligt at kopiere, eftersom alle stjernekort, man finder i bøger, gengiver stjernernes position set fra Jorden.

Barney og Betty Hill beskrev deres bortførere som havende en vis lighed med mennesker. Deres ansigter var dog markant anderledes med abnormt store øjne. Da ægteparret skulle forlade rumskibet, syntes rumvæsnerne i første omgang at ville lade dem beholde den fulde erindring om deres oplevelse. Betty Hill blev endda tilbudt en genstand fra fartøjet, så det ville være lettere for hende at overbevise andre om ægtheden i deres beretning. Men i sidste øjeblik ombestemte de fremmede sig. De besluttede, at ægteparrets erindringer om bortførelsen skulle slettes.

Sagen om Barney og Betty Hills bortførelse hører nu til en af de klassiske ufo-sager. Den er blevet publiceret i utallige bøger og magasiner og endda filmatiseret. Sagen hører da også til de mere interessante. Især fordi man her har to abductees, hvis udsagn ikke modsiger hinanden. I næsten alle andre sager om påståede bortførelser har man kun ét vidne.

Hill-sagen forblev i en del år den eneste sag om bortførelser begået af udenjordiske væsner, der fik nogen nævneværdig omtale. Først i halvfjerdserne begyndte sager om abductees at vinde plads inden for litteraturen om ufoer. I firserne kom så en regulær eksplosion i antallet af mennesker, der hævdede at være abductees. I samme periode fangede bortførelsesfænomenet også mediernes interesse. Beretninger om folk, der angiveligt havde været udsat for grufulde eksperimenter af rumvæsner, begyndte at florere i den almindelige presse. Sammen med dette steg også antallet af selvudnævnte terapeuter, der via hypnose tilbød at hjælpe abductees med at bearbejde deres oplevelser.

Mange steder i USA opstod der foreninger for abductees, hvor disse kunne mødes og udveksle oplevelser. Denne tendens har holdt sig siden, selv om antallet af ufoforskere, der er meget skeptiske over for hele abductee-syndromet, er steget kraftigt. Ligeledes ser man i løbet af halvfemserne en stigende skepsis i litteraturen om temaet. Denne skepsis synes da også i mange tilfælde at være berettiget.

En meget publiceret sag om en påstået bortførelse af en ung kvinde bygger alene på anonyme breve fra to FBI agenter, som en forfatter påstår at have modtaget. Hvorvidt disse to agenter overhovedet eksisterer, kan ikke efterprøves.

Amerikaneren John Carpenter, der har beskæftiget sig med fænomenet, indrømmer således også kendskab til, at adskillige terapeuter har sorteret i de bortførelsessager, de har publiceret. Ifølge Carpenter har man omhyggeligt udvalgt de tilfælde, hvor abductees beskriver deres bortførere som den type ufonauter, der populært kaldes "de grå". Dette har man gjort for at opnå en bedre konsensus og dermed også større troværdighed i de publicerede tilfælde. Beskrivelser af fx reptillignende bortførere er simpelt hen blevet sorteret fra.

Hvor mange amerikanere, der rent faktisk tror, at de er ægte abductees, er svært at sætte tal på. En rundspørge i 1992 viste, at hele 2% af de adspurgte mente, at de var abductees. Andre undersøgelser har vist lignende høje tal. Så selv hvis man tager de pågældende undersøgelser med den største konservatisme, må det stå klart, at antallet af abductees i USA skal tælles i titusinder. Det skal dog tilføjes, at kriterierne for at være en abductee er faldet stærkt siden Barney og Betty Hill sagen. Nu betragter mange personer fx alene fundet af mystiske sår på kroppen om morgenen – sår som de ikke mente at have, da de gik i seng – som et tegn på, at de har været bortført, mens de sov.

Det synes næsten at være en naturlov, at alle sager, der omhandler ufoer, bliver blandet sammen med konspirationsteorier. Alien abduction syndromet er da heller ingen undtagelse. I de senere år er de efterhånden berygtede sorte helikop-

tere begyndt at blande sig. Nogle kvindelige abductees påstår således af være ofre for en slags "dobbeltbortførelse". De hævder først at være blevet bortført af rumvæsner og kunstigt befrugtet. Dernæst skulle de angiveligt være blevet bortført af en mystisk sort helikopter og bragt til en underjordisk militærbase. Her har jordiske læger fjernet det foster, som var resultatet af den første bortførelse. Ifølge dette skulle militæret altså være interesseret i at få fat i hybridfostrene, inden rumvæsnerne kom tilbage.

Der er to gode grunde til at se meget skeptisk på hele bortførelsesteorien. For det første eksisterer der intet fysisk bevismateriale til at underbygge den. Mange abductees har ganske vist hævdet, at de har fået indopereret implantater. I flere tilfælde er der da også blevet fjernet fremmedlegemer fra deres krop. Men disse fremmedlegemer har i langt de fleste tilfælde vist sig at være almindeligt glas eller metalstykker uden nogen specielle egenskaber. De læger, der har fjernet dem, har i de fleste tilfælde ment, at fremmedlegemerne var trængt ind i kroppen ved forskellige typer ulykker.

Den anden grund til skepsis er, at næsten alle beretninger om bortførelser begået af rumvæsner er fremkommet under hypnose. Man har kaldt hypnose for den dårligste kilde til information, som mennesket hidtil har udviklet. Dette skyldes, at personer under hypnose er ekstremt suggestive, hvilket gør dem meget påvirkelige over for ledende spørgsmål. Det er for længst bevist, at en hypnotisør ved hjælp af ledende spørgsmål kan få en forsøgsperson til at fortælle stort set hvilken som helst historie, hypnotisøren ønsker. Det kræver det yderste i objektivitet fra hypnotisørens side at få sande informationer frem. Men alene den kendsgerning at en person lader sig hypnotisere af en terapeut, som personen har vished for tror på realiteten af bortførelser udført af rumvæsner, vil allerede påvirke den pågældende i retning af at fortælle en historie om en sådan bortførelse.

Et af de få forsøg på at foretage en strengt videnskabelig undersøgelse af dette fænomen blev udført af dr. John E. Mack fra Harvard Universitetet. Dr. John E. Mack kom dog under anklage for at have anvendt uvidenskabelige metoder i sit arbejde. Denne sag vil sandsynligvis afskrække andre videnskabsfolk fra at forske på dette område. Dermed er området overladt til de selvudnævnte eksperter.

Hvad man end må mene om troværdigheden i beretningerne om bortførelser begået af rumvæsner, så har de dog medført et markant skifte i den måde, ufonauter opfattes på. De ufonauter, som tidlige kontaktpersoner beskrev, var generelt venlige, menneskelignende væsner. De kontaktede menneskeheden for at overbringe oprigtige advarsler om de farer, som menneskeheden havde indladt sig på ved fx at eksperimentere med atomkraft.

De væsner, som abductees beskriver, er langt fra venlige, og deres udseende er fremmedartet og ofte skræmmende. De udsætter angiveligt mennesker for alle tænkelige eksperimenter uden at spørge om nogen form for tilladelse.

Opfattelsen af rumvæsner er altså tydeligt drejet i retningen af en art superrace, der ikke opfatter menneskene som andet end forsøgsdyr.

❑

Kilder:

Ronald D. Story: *The Encyclopedia Of Extraterrestrial Encounters*, 2001
Patrick Huyghe: *The Field Guide To The Extraterrestrials*, 1996
Diverse artikler

Præsident Bush fritager Area 51 for miljøloven

Den superhemmelige luftbase Area 51 nær Groom Lake, Nevada – det sted, hvor man formoder, at der skjules alt lige fra tilfangetagne aliens til højteknologiske fartøjer – er af præsident Bush blevet fritaget for at følge miljøloven, da basen ellers havde været nødt til at afsløre højtklassificerede oplysninger om det arbejde, der forgår der.

Præsident Bush' beslutning angående Groom Lake blev taget sidst i september og offentliggjort den 24. december 2002 i Federal Register.

Groom Lake har været genstand for mange retssager, som tidligere ansatte har ført. Sagerne har fokuseret på arbejdsmiljøet og risikoen for de ansattes helbred på dette hemmelige sted.

Bush' dom er, at "det er af overskyggende interesse for de forenede stater", at vi forhindrer, at der sker afsløringer af, hvad der foregår på Groom Lake.

Præsidentens beslutning fritager flyvevåbenets aktiviteter på Groom Lake "fra alle føderale, statslige, mellemstatslige og lokale bestemmelser samt alle andre forordninger, som kan medvirke til, at der sker afsløringer af klassificerede oplysninger fra dette operative område til uautoriserede personer."

Fritagelsen gælder for et år.

❑

Kilde: space.com/ *-for*

Historisk tur til raketmuseum

Vi var forberedt på det værste, min hustru og jeg. Sæderne var ellers usædvanligt gode, og benpladsen var rigelig, men turlederen havde netop afsluttet sin grundige og ildevarslende briefing. Stod hans ord til troende, ville vi om lidt nærmest blivet lammet af en infernalsk larm fra de to Pratt & Whitney motorer...

TEKST & FOTOS: KIM MØLLER HANSEN

OY-BPB er netop landet i Peenemünde. Læs mere om flyet og foreningen på: www. dc3vennerne.dk.

Propellerne begyndte at snurre efter et par veloplagte host fra motorerne. Første den ene motor – og så den anden. Nå, men det var jo slet ikke så slemt. Langsomt rullede maskinen ud til startbanen på Flyvestation Værløse. Den tre mand store besætning i cockpittet havde travlt. Hver motor skulle de næste 10 minutter gennem et nøje fastlagt program - og så kom det store øjeblik: Motorerne åd virkelig omdrejninger – og så rullede vi ud ad cementbanen. Motorlarmen steg, men alligevel langt mere behageligt end den højfrekvente og nærmest hysteriske hylen man kender fra en moderne jetmotor. Efter en rulletur i et adstadigt tempo var vi pludselig i luften. Flyet rettede sig op, så vi sad vandret og kunne nyde udsigten. Hermed var starten gået til vores allerførste tur med en DC-3 fra 1944.

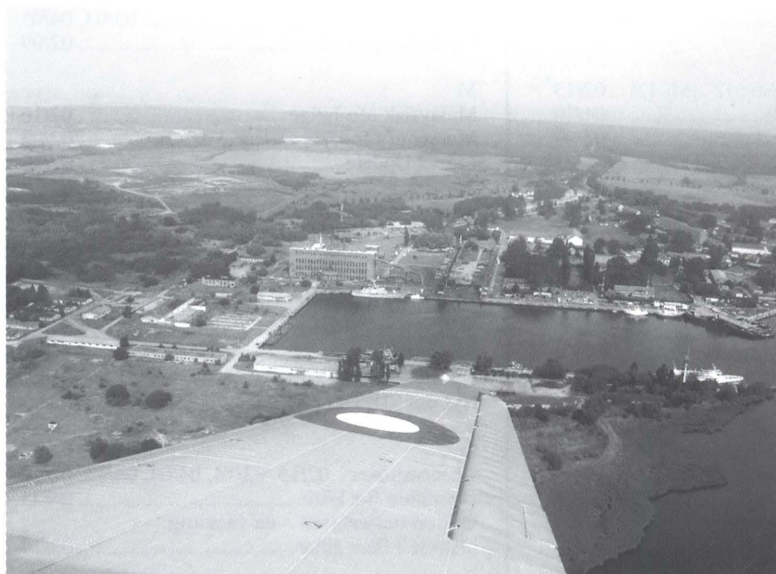
Peenemünde i Nordtyskland var målet for vores endagstur sammen med 16 andre forventningsfulde medlemmer af DC-3 Vennerne. Vejret denne 10. august 2002 var solrigt og klart – og heldigvis for det. Når man flyver med et museumsfly, gælder der nemlig skrappe regler for, hvornår man må flyve.

Vejret var med os hele dagen, og da den gamle DC-3'er tøffede gennem luften med omkring 200 km/t i 600 meters højde, fik vi virkelig udsigt for alle pengene.

Men hvorfor nu besøge Peenemünde? Først og fremmest for at have en god undskyldning for at flyve med et herligt fly! Dernæst af den gode grund, at hvis *ikke* tyskerne i 1936 på netop dette sted havde påbegyndt byggeriet af det, som senere skulle udvikle sig til et kæmpe anlæg for raketteknologi, ja,

Raketmuseet har til huse i det gamle kraftværk, som ses i baggrunden. Det blev bygget i perioden 1939-1942 og leverede energi til raketproduktionen. På museumsområdet er udstillet adskillige udtjente helikoptere og jagerfly fra DDR-tiden. Her ses den sovjetiske jagerbomber Suchoi SU-22. I Peenemünde havn kan gæsterne gå om bord i et pensioneret DDR-flådefartøj og u-båden U-461.

Et sidste kig ned over Peenemünde og det historiske museumsområde, før DC-3'eren vender næsen hjem mod Værløse.

så havde amerikanerne sikkert ikke været i stand til at landsætte folk på Månen allerede i 1969.

I ufo-sammenhæng er Peenemünde også interessant. Området blev ved afslutningen af Anden Verdenskrig besat af Sovjetunionen, der forståeligt nok var meget interesseret i at tage ved lære af tyskernes erfaringer med raketteknologien. Da de skandinaviske lande i sommeren 1946 blev overfløjet af mystiske objekter, som i hundredvis af observatører og pressen kaldte for "spøgelsesraketter" eller "spøgelsesbomber", mente mange, at det drejede sig om raketter prøvefløjet af russerne i Peenemünde. Derfor viste man fænomenet stor interesse i både USA og England. Disse to lande havde i øvrigt inden krigens afslutning sikret sig de kvikkeste hoveder i den store gruppe af tyske raketforskere. Blandt disse var Wernher von Braun, som i 1937 var blevet teknisk direktør for anlægget i Peenemünde. Fra september 1945 til sin død i 1977 var Wernher von Braun en af drivkræfterne bag NASA og udviklede bl.a. løfteraketten til det fartøj, som i 1969 satte Armstrong og Aldrin sikkert på Månen.

Raketudviklingsanlægget i Peenemünde havde ikke til formål at landsætte folk på Månen, men var først og fremmest en brik i den nazistiske krigsindustri. I 1942 var krigslykken vendt for nazi-Tyskland, og Adolf Hitler håbede, at nyudviklede raketvåben kunne ændre krigens udfald. Flere typer raketter blev udviklet med held og dygtighed, men deres effektivitet som ødelæggelsesvåben var i den store sammenhæng heldigvis for ringe. De fleste raketter blev rettet mod England, og selv om mange engelske borgere blev dræbt af V1 bomber – faktisk verdens første krydsermissil – var det samlede tab af menneskeliv faktisk større i Tyskland. Mere end 20.000 mistede igennem årene livet på raketanlæggene i Peenemünde. Straffe- og krigsfanger måtte betale en høj pris for under umenneskelige forhold at have været fødselshjælpere i raketalderens barndom!

Indtil Berlinmurens fald i 1989 var Peenemünde en del af DDR og tophemmeligt område. Men i maj 1991 kunne Raketmuseet åbne i det gamle kraftværk, der i sin tid havde leveret energi til de mange produktionsanlæg.

Uden for udstillingsområdet findes rester af de gamle affyringsramper og bunkers, men disse områder er endnu ikke gjort tilgængelige for udstillingsgæster.

Igennem årene er udstillingsfaciliteterne på kraftværket udvidet. Fotostater, modeller, dokumentaroptagelser, arbejdssedler, værktøj, raketdele og mange andre effekter levendegør her fortiden på godt og ondt – og sætter tanker i gang. Det kan ikke undre, at raketmuseet i Peenemünde er et af DC-3 Vennernes mest populære udflugtsmål. ❑

Se flere fotos fra Peenemünde på: www.ufo.dk

Fuldskala model af den flyvende bombe "Fieseler 103", populært kaldet V1. Raketbomben er 7,7 meter lang. Dens rækkevidde var maksimum 300 km, og den havde en tophastighed på 645 km/t.

Raketten Aggregat-4 – senere kaldet V2 (Vergeltungswaffe 2) – ligner en rigtig Tin-Tin raket, men havde dog en sprængladning på 1 ton. Den 14 meter lange raket kunne på knapt 5 min. tilbagelægge en strækning på 190 km. Flyvehastigheden var 4.824 km/t og maksimumhøjden 84,5 km. Drivmidlet var en blanding af alkohol og ilt.

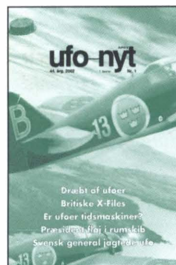

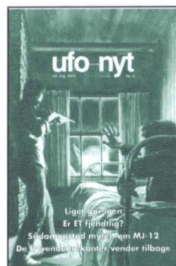
Vellykket V2-opsendelse fra Prüfstand VII i 1943.

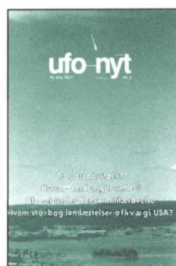
AF JØRGEN BENGTVIG

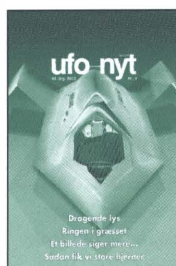
Indholdsfortegnelse UFO-Nyt 2002

Læses sådan:
Blad nr./sidetal

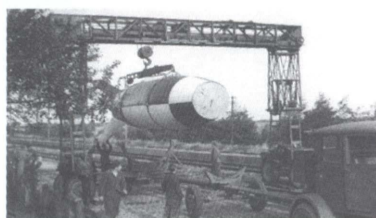

Operation Backfire

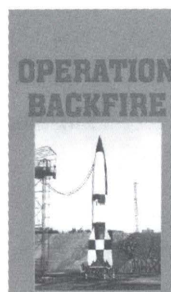
Hvordan var de tyske V2/A4 raketter opbygget? Hvordan blev de klargjort og affyret? Og hvordan kunne de styres mod målet?
Disse spørgsmål søgte den britiske hær svar på mod slutningen og lige efter Anden Verdenskrig. I oktober 1945 lykkedes det briterne i samarbejde med tyske soldater, som havde arbejdet med V2-raketterne, at samle tre raketter og affyre dem fra Cuxhaven-Altenwalde ud over Nordsøen.
Arbejdet med projektet – kaldet Operation Backfire – er glimrende dokumenteret på denne filmoptagelse fra 1945.

VHS-PAL video.
Varighed: ca. 40 min.
Optagelserne er i sort/hvid med engelsk speak.
Bestillingsnr. V-014

Kr. 139,00

Tilbud og nyheder til læserne

Alle varer kan bestilles på denne kupon (eller en kopi af den). Sæt kryds ved de ønskede varer.
Send kuponen til: **SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte**. Og vi sender et girokort. Så snart vi modtager din indbetaling, sendes alle varer. Porto/ekspeditionsgebyr er på kr. 19,00 - uanset hvor meget du bestiller.

Navn: ____________________

Adresse: ____________________

Send venligst de afkrydsede varer:

- ❍ **Operation Backfire (video)** Kr. 139,00 *Nyhed*
- ❍ **Det glemte folk (2 bind)** Kr. 298,00
- ❍ **UFO-plakat.** Kr. 49,00
- ❍ **Mysterious Spheres (musik CD).** Kr.129,00
- ❍ **UFO-Nyt (14 årgange).** Kr. 1.238,50
- ❍ **UFO-Nyt (30 gamle numre).** Kr. 90,00
- ❍ **UFO-Vision (6 numre).** kr. 198,00
- ❍ **UFO'er - Tæt på et mysterium.** kr. 90,00 **(Video)**
- ❍ **The Encyclopedia of Extraterrestrial Encounters (bog).** Kr. 298,00
- ❍ **The Encyclopedia of Extraterrestrial Encounters (cd-rom).** Kr. 149,00
- ❍ **The Mysterious Spheres (video).** Kr. 120,00
- ❍ **Moving Images Volume II (video).** Kr. 120,00
- ❍ **The World of the Unexplained.** Kr. 298,00
- ❍ **Life Beyond Planet Earth?** Kr. 328,00
- ❍ **Swamp Gas Times.** Kr. 255,00
- ❍ **Looking for Orthon.** Kr. 228,00
- ❍ **The War of the Worlds.** Kr. 88,00
- ❍ Introduktionsabonnement på UFO-Nyt årgang 2003. Kr. 197,00

Til det samlede beløb lægges kr. 19,00 i porto/ekspedition

Foredrag i foråret

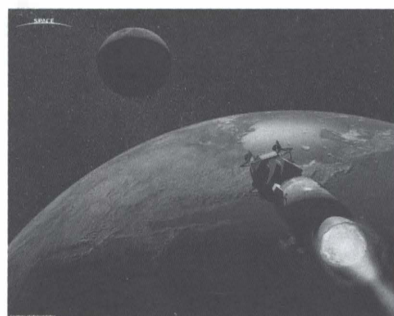
Kan vi rejse til stjernerne?

v/astrofysiker, ph.d. Michael Linden-Vørnle, Tycho Brahe Planetarium

Et tryk på en knap og vi befinder os på den anden side af Mælkevejen. I mange science fiction film er der nærmest ingen grænser for, hvor langt vi kan komme på et splitsekund ved at rejse i "hyperrummet" eller bruge "warp-drive". Selv om der langt hen ad vejen er tale om fri fantasi, så er der ingen tvivl om, at almindelige raketter er uegnede til en rejse til selv de nærmeste stjerner.

I foredraget ser vi på, hvilke problemer der skal overvindes for at slå bro over de umådelige afstande i Universet, og hvilke tiltag der gøres for at sende mennesket på den ultimative odyssé - rejsen til stjernerne.

Tidspunkt: Torsdag den 6. marts

At udfordre sandheden

v/Lars Bugge

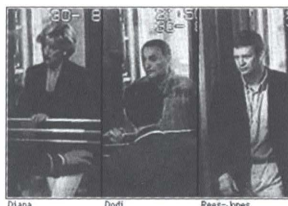

Lars Bugge arbejder med markedsføring, men har en passion for konspirationsteorier. Foreløbigt har interessen for konspirationsteorier resulteret i to bøger og en række artikler. Lars Bugge vil fortælle om det fascinerende ved konspirationsteorierne og redegør for nogle af de mest interessante teorier.

Foredraget sætter fokus på konspirationsteorier som moderne myter, der udfordrer den officielle sandhed. Foredraget bliver hurtigt konkret, og der fortælles om både klassiske konspirationsteorier som mordet på præsident John F. Kennedy, nyere teorier som Lady Dianas dødsulykke og Estonias forlis samt mere udfordrende teorier, som fx "Dyrets mærke 666".

Til sidst er der mulighed for en snak om de mange konspirationsteorier, som knytter sig til troen på udenjordisk aktivitet på Jorden.

Læs mere om foredragsholderen på www.larsbugge.dk

Tidspunkt: Torsdag den 10. april

Foredragene finder sted **klokken 19.00** i Vanløse Medborgerhus, Lindersvold, Jyllingevej 77, 2720 Vanløse

Nærmere oplysninger om foredragene fås hos Susanne Skovlund på tlf. 48 18 94 49,
e-mail: susanne.skovlund@tryg.dk